

SOLI DEO GLORIA

Solas

číslo 9

zima 2010

**prišiel,
aby slúžil**

**Lebo ved' ani Syn človeka neprišiel nato, aby mu slúžili,
ale aby slúžil a dal svoju dušu ako výkupné za mnohých**

Marek 10:45

Milí bratia a milé sestry v Kristu! Milí priatelia!

Pri jeho narodení bolo povedané: „On zachráni svoj ľud od ich hriechov“. Odkedy anjel hovoril Márii tieto slová, tisíce miliónov svedčili o ňom, že ich zachránil od ich hriechov. Aj dávny prorok sa pýta: „Kde je niekto iný, ktorý vás môže zachrániť?“

Iba jeden však mohol povedať: „Chod' v pokoji, tvoja viera ťa zachránila“ a „Ja som vzkriesenie i život; ten, kto verí vo mňa, aj keby zomrel, žiť bude. A nikto, kto žije a verí vo mňa, nezomrie na veky.“

Tým jedným jediným je Boh a Pán Ježiš Kristus, večný Boží Syn, ktorý prišiel v ľudskom tele, aby slúžil a zachránil to, čo bolo zahynulo.

Vaša redakcia

Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život. Lebo neposlal Boh na svet svojho Syna, aby súdil svet, ale aby bol svet spasený skrze neho.

Ján 3:16-17

Kráľu nebies

Kráľu nebies! Kto vypovie mena Tvojho moc?
 Kto ku dielu, ktoré konáš, dá Tebe pomoc?
 [: Len ten žije, na koho Ty v láske pohliadneš.
 Svety vstali, svety padnú, keď Ty rozkážeš.:]

Panovníče milovaný, kto Ťa pochopí?
 Ty si stál raz nad hrôzami sveta potopy.
 [: Ty ešte raz pohneš nebom, zeme základmi,
 dych úst Tvojich bezbožníka razom zahladí.:]

Kráľu slávny! Tak veľká je mena Tvojho moc!
 Vytrpel si bolesť, hanu, smrti strašnú noc.
 [: Utrpením dietok Tvojich znižuje Ťa svet.
 Všetko máš, a hľa, na zemi miesta Tebe niet.:]

Ó, Kráľu náš vyvýšený! Teba vzývame,
 srdcia v láske k nohám Tvojim svätým skladáme.
 [: Tebe slúžiť, za Teba mrieť na zemi náš diel,
 s Tebou večne v sláve tróniť žitia nášho cieľ.:]

Kristína Royová

Piesne Sionské, III. doplnené vydanie,
 Stará Turá 1930, pieseň číslo 22.
 Text redakčne mierne upravený.

obsah

Prišiel, aby slúžil	2	Radujem sa; Tiché navíjanie	22
Pán Ježiš Kristus, Syn, je Boh	5	Povinnosti plynúce z Božieho Otcovstva	26
Ku svätosti patrí aj milovanie Krista	10	Prvá kniha Knihy Žalmov	31
Meno, ktoré je nad každé meno	13	Prvotné zoznámenie sa s obsahom Biblie	36
Výnimočnosť Ježiša Krista	17	Svedectvo Júlie.....	40
Nevystihnuteľné bohatstvo.....	21	Informácia o 2. ročníku konferencie	43

Prišiel, aby slúžil

Lebo ved' ani Syn človeka neprišiel nato, aby mu slúžili, ale aby slúžil a dal svoju dušu ako výkupné za mnohých

Marek 10:45

Plný milosti, pravdy a slávy

Lebo je to Boh, ktorý povedal, aby sa zo tmy zaskvelo svetlo, ktorý sa zaskvel v našich srdciach na osvietenie známosti slávy Božej v tvári Ježiša Krista (2. Korintským 4:6).

Rozjímať nad osobou Ježiša Krista, Pána a Spasiteľa, patrí k tým najužitečnejším a najlepším veciam patriacim k nášmu pozemskému putovaniu. V jeho tvári vidno svetlo poznania slávy Božej. V ňom sa zjavila plnosť Božstva telesne. Pritom toto poznanie nie je len vecou rozumového rozjímania, ale je to aj duchovné rozlišovanie, ktoré Boh dáva prostredníctvom Svätého Ducha.

Ježiš Kristus je *odbleskom Božej slávy a obrazom jeho podstaty* (Židom 1:3). V ňom, vtelenom Slove, *prebýva celá plnosť Božstva telesne* (Kolosenským 2:9). Pretože my sme nemohli vystúpiť k Bohu, On zostúpil k nám. „*A on, to Slovo sa stalo telom a stánilo medzi nami, a hľadeli sme na jeho slávu*“ (Ján 1:14). Žiť preto, *aby som poznal jeho a moc jeho vzkriesenia* (Filipským 3:10) a dospieť v *plné poznania Syna Božieho, k miere dospelosti plnosti Kristovej* (Efezským 4:13), je dobrá túžba veriacich v neho. Poznanie, ktoré o ňom dáva Svätý Duch skrze Písmo, by sme mali uprednostňovať pred každým iným chápaním a poznaním a *pokladať všetko za stratu pre zvrchovanosť známosti Ježiša Krista*

(Filipským 3:8). Kristovu slávu môže veriaci teraz vidieť vierou a potom vo večnosti už tvárou v tvár (1. Korintským 13:12). Niet skutočného oddychu pre myseľ a pokoj pre dušu, kým človek nespočinie v Kristovi (Matúš 11:28-30). Jedine Kristus môže uspokojiť naše srdcia a vtedy naša bytosť prehovorí slovami žalmistu: „*Koho by som mal na nebi? A popri tebe nemám v nikom záľuby na zemi!*“ (Žalmy 73:25). Bez Krista nemáme nikoho ani v nebi a v skutočnosti nikoho ani na zemi.

Predtým, ako Otec poslal Syna, Boh človeka podriadil pod zákon, aby človek spoznal svoju hriešnosť a vinu. Mojžišov zákon ukázal, že človek je *bezbožný, hriešny a slabý* naplniť Božie ustanovenia (Rímskym 5:6; 8:3) a je nepriateľom voči Bohu (Rímskym 8:7).

Zákon človeka odsúdil: „*ako je napísané: Nieto spravodlivého ani jedného; niet toho, kto by rozumel, niet, kto by vážne hľadal Boha; všetci sa odchyľili, napospol stali sa neužitočnými; niet toho, kto by činil dobro, niet ani jedného*“ (Rímskym 3:10-12). Boh však poslal svojho Syna, *aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život* (Ján 3:16). „*Kto verí v neho, nebude odsúdený, ale ten, kto neverí, už je odsúdený, lebo neveril v meno jednorodeného Syna Božieho*“ (Ján 3:18) a rovnako „*Kto verí v Syna, má večný život; ale kto nie je vo*

viere poslušný Synovi, neuzrie života, ale hnev Boží zostáva na ňom“ (Ján 3:36).

Nezvládame sami svojou silou naplniť spravodlivé Božie požiadavky vyjadrené v zákone, ale v Božej milosti je jediná nádej pre hriešnikov a tej sa nám dostalo a dostáva v Ježišovi Kristovi, *lebo zákon je daný skrze Mojžiša; milosť a pravda stala sa skrze Ježiša Krista (Ján 1:17). On bol plný milosti a pravdy (Ján 1:14).* Preto sa od hriešnika očakáva ľútosť (pokánie) a viera. Tieto dve sa od seba nedajú oddeliť.

Ponížil sa

Lebo nech je také zmyšľanie vo vás, aké bolo aj v Kristu Ježišovi, ktorý súc v podobe Boha nepovažoval toho za lúpež byť rovný Bohu, ale sám seba zmaril prijímúc podobu sluhu a stal sa podobný ľuďom a súc v spôsobe nájdenny ako človek ponížil sa stanúc sa poslušným až po smrť, a to po smrť kríža (Filipským 2:6-8).

V týchto veršoch je odzrkadlená cesta Spasiteľa, Ježiša Krista, Božieho Syna, od jeho najvyššej slávy až po najhlbšie poníženie. Svätý Duch poukazuje na miesto a postavenie, ktoré Spasiteľ zastával vo večnosti a poníženie, ktoré vzal na seba pre naše dobro: pre naše vykúpenie a posvätenie.

Písmo predstavuje nášho Spasiteľa dvoma spôsobmi: ako Boha Syna, druhú osobu Trojice a ako Slovo, ktoré sa stalo telom, ako Syna človeka. Slová verša Filipským 2:6 zdôrazňujú vznešenosť osoby Spasiteľa. On má slávu rovnú Božej a právo na túto slávu. Je to sláva, ktorá je podstatná a vlastná osobe Boha. Ak by sa akékoľvek stvorenie považovalo za „rovné Bohu“, bola by to krádež

a rúhanie. U Ježiša Krista nie, lebo On má slávu, ktorá sa rovná Božej a neodňateľné právo na ňu. Je to sláva, ktorú je možné vidieť len u Boha a je vlastná len Bohu. Syn, ako osoba Božej Trojice, dobrovoľne odložil svoje práva, vzdal sa ich, nenástojil na nich, odložil ich bokom a prijal ľudské telo, prišiel medzi nás v podobe ľudskej bytosti. Vzdal sa svojho slávneho postavenia v nebesiach a prijal postavenie služobníka. Jeho slávu, ktorú mal stále u Otca, dočasne zahalila podoba ľudského tela, stal sa podobný nám ľuďom (Filipským 2:7). Zjavil sa ľuďom *ako koreň z vyprahnutej zeme, pričom nemal žiadostivej podoby ani krásy (Izaiáš 53:2).*

U Otca bol slávny a vznešený a teraz, v ľudskom tele, sa narodil v betlehemských jaslach. Načas sa stal o *niečo menším ako anjeli (Židom 2:7).* Prišiel pod zákon (Galatským 4:4). Stal sa najponíženejším zo všetkých ľudí, lebo sa stal *potupou človeka a opovrhnutý od ľudu* a všetci, ktorí ho videli sa mu posmievali (Žalmy 22:7-8).

Správny pohľad na Ježiša Krista je nevyhnutný, ak chceme mať správnu vieru a správna viera je potrebná pre spasenie. Stroskotat' v osobe Ježiša Krista, biblicky znamená stroskotat' úplne. Mat' večný život, čiže, ako Pavol píše Timoteovi: *uchopiť večný život*, znamená poznať Krista ako Boha a aj Jeho ľudskú stránku. Zdanlivé pochopenie jeho osoby možno získať pozorným štúdiom Písma. Živé poznanie Ježiša Krista sa dá len poznaním zjaveným zhora, z nebies (Matúš 16:17). Teoretické a teologické poznanie Ježiša Krista môže získať aj telesný človek. Ale spásonosný a bytosť premieňajúci pohľad na neho dáva len

Svätý Duch (*A vieme, že Syn Boží prišiel a dal nám myseľ, aby sme znali toho pravdivého a sme v tom pravdivom, v jeho Synovi, Ježišu Kristovi. To je ten pravdivý Boh a večný život, 1. Jánov 5:20*).

Ježiš Kristus, ako Syn človeka, bol výnimočný a jedinečný. Počala ho panna (Izaiáš 7:14) priamym pôsobením Svätého Ducha. Splodený zo Svätého Ducha (*Ked' bola jeho matka, Mária, zasnúbená Jozefovi, prv ako sa zišli, bola nájdená tehotná zo Svätého Ducha, Matúš 1:18*), narodil sa zo ženy (*Ale keď prišla plnosť času, poslal Boh svojho Syna, poslého zo ženy, podrobeného pod zákon, Galatským 4:4*).

Ludskosť Pána Ježiša Krista bola skutočná: *„Teda keď deti stáli sa účastnými tela a krvi, tak aj on podobným spôsobom stal sa účastným toho istého.... vo všetkom pripodobnený bratom“*

(Židom 2:14+17). Prijal celú ľudskú prirodzenosť – ducha, dušu aj telo. Bez toho by nemohol byť zjednotený so svojim ľuďom. Svoju ľudskosť si Kristus nepriniesol z neba, bola odvodená tak ako naša, od ľudskej (pozemskej) matky. Tým, že „sa stal telom a krvou“, bol zaodetý aj do ľudských citov, aby sa v ničom neodlišoval od svojich bratov, okrem hriechu. Hoci Ježiš Kristus bol aj plne človekom, bol pritom svätý, nevinný, nepoškvrnený hriechom: *„Lebo nám i svedčalo mat' takého veľkňaza, svätého, prostého zla, nepoškvrneného, oddeleného od hriešnikov“* (Židom 7:26).

Pre svoj ľud a jeho spásu prijal večný Syn ľudskú podobu a ponížil sa až po smrť kríža. Stal sa človekom a zakryl svoju slávu, aby mohol odstrániť našu hanbu (Genezis 3:10).

Vaša redakcia

Pán Ježiš Kristus, Syn, je Boh

Písmo je plné svedectva a dôkazov, že Ježiš Kristus je Boh. Toto je pravda, o ktorej nikto nemusí pochybovať.

Pred-existencia

Spomedzi všetkých ľudí, ktorí chodili po tejto zemi, iba o Ježišovi Kristovi sa dá povedať, že jeho život nezačal vtedy, keď sa narodil. Existoval už predtým. Bol na počiatku a všetko povstalo skrze neho (Ján 1:1-3; Kolosenským 1:15-18). Bol bohatý skôr, ako schudobnel (2. Korintským 8:9). „Vyšiel som od Otca,“ povedal „a prišiel som na svet“ (Ján 16:28). Sám seba opísal: „Ten, ktorý zostúpil z neba“ (Ján 3:13) a opýtal sa svojich poslucháčov, čo by si mysleli, keby ho videli „vystupovať hore, kde bol prv“ (Ján 6:62).

Je úplne zrejmé, že Ježiš chcel, aby sme pochopili, že je Boh, ktorý prišiel medzi nás ako človek. Čo iné mohol mieniť tým, keď sa modlil v prítomnosti učeníkov: „A teraz ma osláv ty, Otče, sám u seba slávou, ktorú som mal u teba, prv ako bol svet?“ (Ján 17:5.) Židia veľmi dobre rozumeli jeho vyhláseniam o tom, že je Boh, pretože vzali skaly, aby ho kameňovali, keď počuli, ako povedal: „Prv než bol Abrahám, som ja“ (Ján 8:58). Ak by bol povedal: „Prv než bol Abrahám, bol som ja“, nebolo by to bývalo až také zlé. Boli by ho mohli zhovievavo odpísať ako pomätenca. Ale on povedal: „Ja som“. Nárokoval si neustálu večnú existenciu od času pred Abrahámom až do toho momentu. Či neopísal Boh sám seba ako „JA SOM“? Čo iné, než svoje božstvo, takto Ježiš vyhlásil? Židia tomuto prehláseniu

neverili, a považovali to za rúhanie. Vzali do rúk kamene...

Mená a tituly

Ježišovej verejnej službe predchádzalo kázanie Jána Krstiteľa. Ohlasoval, že prišiel naplniť proroctvo z Izaiáša 40:3: „*Hlas volajúceho na púšti: Upravte cestu Hospodinovu, urovnajte na pustine hradskú nášmu Bohu!*“

Na Východe bolo zvykom, že pred veľmi dôležitou osobou utekal bežec. Jeho úlohou bolo urovnávať cestu, aby hodnosťár, ktorý išiel za ním, nemal hrboľatú jazdu. Ján Krstiteľ zreteľne vysvetlil, že ten, kto ide za ním, je sám Hospodin. Bol to Boh (Ján 1:23). Ján to podčiarkol tým, že povedal: „Ten, ktorý prichádza po mne, predišiel ma, pretože bol prvší než ja“ (Ján 1:15). Keď nakoniec Ježiš prišiel k Jordánu, Ján ho označil za toho, o kom hovoril (Ján 1:29-30). Ježiš je ten zaslúbený Hospodin! Ježiš je Boh! A predsa Ján tituloval toho Zaslúbeného ako „Baránok Boží“ a „Syn Boží“ (Ján 1:29-34). Boží Syn je Boh. Syn však nie je Otec, pretože keď Ján krstil Ježiša, z neba zaznel hlas, ktorý vyhlásil: „Ty si ten môj milovaný Syn, v tebe sa mi zalúbilo“ (Lukáš 3:22).

Židia dobre rozumeli, že titul „Syn Boží“ je titul toho, kto je úplným Bohom. Keď Ježiš stál pred súdom pred svojím ukrižovaním, najvyšší kňaz sa ho spýtal:

„Prísahou na živého Boha ťa zaväzujem, aby si nám povedal, či si ty Kristus, ten Syn Boží“ (Matúš 26:63). Ježiš vyznal, že je to pravda. Matúš nám hovorí, čo nasledovalo: „Vtedy roztrhol najvyšší kňaz svoje rúcho a povedal: Rúhal sa; čo ešte potrebujeme svedkov? Hľa, teraz ste počuli jeho rúhanie“ (Matúš 26:65). Bol presvedčený, že Ježiš sa rúhal, pretože veľmi dobre rozumel, že titul „Syn Boží“ je boží titul. Samozrejme nebolo to rúhanie, ale pravda. Najvyšší kňaz a vysoká rada tomu neverili.

Ale učeníci verili! Slávna pravda o skutočnej identite Krista osvietila ich mysle už pred rokom či dvoma. Prehovoriac za všetkých, Peter povedal Ježišovi: „Ty si Kristus, Syn živého Boha!“ (Matúš 16:16); „Slová večného života máš; a my sme uverili a poznali, že si ty Kristus, ten Syn živého Boha“ (Ján 6:68-69). Rovnako aj Pavol, keď sa stal veriacim kresťanom, „hneď hlásal v synagógach Ježiša Krista, že je on Syn Boží“ (Skutky 9:20). S radosťou spomínal, že Ježiš je Boží „vlastný Syn“ (Rímskym 8:3).

Rovnako to bolo aj s Jánom. Ján nám hovorí, že sláva, ktorú videl v Ježišovom živote, je slávou Otcovho jednorodeného Syna (Ján 1:14). On bol s Otcom na počiatku (1. Jánov 1:1-2). On je to „Slovo“, ktoré bolo „na počiatku u Boha“ (Ján 1:1-2). Nielenže On bol u Boha, ale „to Slovo *bol(o)* Boh“ (Ján 1:1). Ján je rovnako dogmatický aj čo sa týka božstva Krista. Sláva Hospodinova, o ktorej svedčil Izaiáš okolo roku 700 pr. Kr., nebola žiadna iná než sláva Kristova (Izaiáš 6; Ján 12:39-41). To hlavné, o čo Jánovi išlo, keď písal evanjelium, bolo presvedčiť nás o tom, že „Ježiš je Kristus, Syn Boží“ (Ján 20:31).

Syn Boží je Boh sám. Slovo „Pán“, ktoré sa tak často pre neho používa, taktiež

slúži na to, aby sa to stalo zrejším. Keď bola Stará zmluva preložená do gréčtiny, „Jahve“ sa prekladalo pomocou „*kyrios*“. Nová zmluva bola napísaná v gréčtine a to isté slovo *kyrios* sa prekladá ako „Pán“. Slovo „Pán“, ktorým sa prekladá „Jahve“, je to isté slovo, ktoré sa používa pre Ježiša Krista. To nás neprekvapuje, pretože Ježiš je Boh. Pisateľ listu Hebrejom (Židom) vzťahuje slová „*Tvoj trón, ó, Bože, na vek veku*“ na Pána Ježiša Krista (Žalmy 45:7-8; Židom 1:8). Toto je len jeden z prípadov, keď starozmluvné verše vzťahujúce sa na Hospodina vzťahujú novozmluvní pisatelia na Krista. Preskúmaním takýchto veršov rýchlo zistíme, že je správne hovoriť o Kristovi ako o Bohu: Numeri 21:5-6 a 1. Korintským 10:9; „*Môj Bože... Ale ty si ten istý, a tvojim rokom nebude konca*“ (Žalmy 102:25-28; Židom 1:10-12); „*Kráľ, Hospodin Zástupov*“ (Izaiáš 6:1-10; Ján 12:39-41); „*Hospodin Zástupov*“ (Izaiáš 8:13-14; Rímskym 9:33); „*Silný Boh*“ (Izaiáš 9:1-6; Matúš 4:14-16); a „*Pán*“ (Malachiáš 3:1; Matúš 11:10).

Rovnako aj Pavol sa nehanbí nazývať ho „Boh, ktorý je nado všetkým“ (Rímskym 9:5) a „velký Boh a náš Spasiteľ“ (Títovi 2:13). Jeho božstvo prehlasuje takými vetami, ako „podľa milosti nášho Boha a Pána Ježiša Krista“ (2. Tesalonickým 1:12). Oznamuje nám, že cirkev bola vykúpená Bohom – „*cirkev Božiu, ktorú si dobyl vlastnou krvou*“ (Skutky 20:28). Ide až tak ďaleko, že vyhlasuje, že v Pánovi Ježišovi Kristovi prebýva všetka plnosť božstva telesne. To je plnosť výpovede gréckych slov z Kolosenským 2:9 – „*Lebo v ňom prebýva všetka plnosť božstva telesne*“. Nech by v súčasnosti aj existovali akékoľvek

pochybnosti o Ježišovi Kristovi, je úplne jasné, čo o jeho identite verili a vyučovali apoštoli. Syn nie je Otec, ale Syn je Boh. Bohom je v rovnakom zmysle ako Otec.

Prívrastky

Videli sme, že Ježiš sa skutočne nazýva Bohom, a tak nie sme prekvapení, že sú mu pripisované vlastnosti, ktoré patria Bohu. Napríklad v Izaiášovi 44:6 čítame, ako Hospodin hovorí: „*Ja som prvý a ja som i posledný*“. A predsa Ježiš hovorí v Zjavení: „*Ja som Alfa i Omega, počiatok i koniec, prvý i posledný*“ (Zjavenie 22:13). Hospodin je večný; Ježiš je večný. Je zrejmé, že Ježiš je Hospodin – je Boh.

Rovnako vieme aj to, že Boh je nemenný (Malachiáš 3:6) – a pritom veriaci sa utešuje tým, že pozná Syna Božieho ako „*Ježiša Krista toho istého včera i dnes i naveky*“ (Židom 13:8). Boh je všadeprítomný – a ako ideme do celého sveta šíriť evanjelium, povzbudzujú nás Kristove slová: „*A hľa, ja som s vami po všetky dni*“ (Matúš 28:20). Ježišova všadeprítomnosť je vyjadrená aj jeho zaslúbením, že bude všade tam, kde sa zhromaždia dvaja alebo traja v jeho mene (Matúš 18:20). Boh je všemocný – a Ježiš Kristus si môže podriaadiť všetky veci (Filipským 3:21). Boh je vševiediaci – a toto zjavne platí aj o Kristovi. Dokáže čítať myšlienky ľudského srdca (Ján 2:24-25). Od počiatku presne vedel, kto ho zradí (Ján 6:70-71, 13:10-11). Predpovedal podrobnosti o svojej smrti a o svojom vzkriesení (Matúš 16:21) aj o tom, že ho Peter zaprie a že sa neskôr obráti (Lukáš 22:31-34). Kristus vie, čo sa deje v zboroch (Zjavenie 2:2). Avšak plnosť tajomstva Kristovej osoby je nepoznateľná: „*A nikto nezná Syna, iba Otec*“ (Matúš 11:27).

„Kto môže odpúšťať hriechy, okrem samotného Boha?“ Ježiš však podľa svojho práva a v moci prehovoril k porazenému: „*Synu, odpustené sú ti tvoje hriechy!*“ (Marek 2:7-5); sme vyzvaní k tomu, aby „*ako aj Kristus odpustil vám, tak aj vy*“ (Kolosenským 3:13). Kto okrem Boha je svätý? A predsa Peter, vediac o tom veľmi dobre, s radosťou vzťahuje Žalm 16 na Krista a nazýva ho „*Ten Svätý*“ (Skutky 2:27). Ľahko by sme mohli pokračovať v zdôvodňovaní. Hospodin v Izaiášovi 45:23 dáva svoje slovo, že: „*Mne sa skloní každé koleno, a na mňa bude prisahať každý jazyk*“. Nová zmluva zaručuje, že Boh spôsobí to, aby „*sa v mene Ježiša sklonilo každé koleno... a každý jazyk aby vyznal, že Ježiš Kristus je Pánom...*“ (Filipským 2:10-11). Znova a znova vidíme to, že čo je pravdou o samotnom Hospodinovi, je pravdou aj o Ježišovi. Ježiš je Hospodin! To, čo sa dá povedať o samom Hospodinovi, je povedané o Kristovi. Kristus je Boh! Viac už o tom nepotrebuje pochybovať.

Božie skutky

Kto stvoril svet? A predsa sa o Ježišovi hovorí: „*Všetko povstalo skrze neho, a bez neho nepovstalo ani jedno z toho, čo povstalo... a svet povstal skrze neho...*“, „*lebo v ňom je stvorené všetko... to všetko je stvorené skrze neho a cieľom neho*“ (Ján 1:3, 10; Kolosenským 1:16-17). Kto drží vesmír pokope a vládne mu? A predsa sa o Ježišovi hovorí: „*A všetko v ňom povstalo a stojí*“ (Kolosenským 1:17). On nesie „*všetko slovom svojej moci*“ (Židom 1:3). Svojim učeníkom mohol oznámiť: „*Daná mi je každá moc na nebi aj na zemi*“ (Matúš 28:18).

Kto iný ako Boh vzkriesi mŕtvych a kto iný bude súdiť svet? A predsa o Ježišovi

čítame: „*Všetci, ktorí sú v hrobch, počujú jeho hlas, a vyjdú tí, ktorí dobre činili, na vzkriesenie života, ale tí, ktorí zle robili, na vzkriesenie súdu*“ (Ján 5:28-29). „*Lebo my všetci sa musíme ukázať pred súdnou stolicou Kristovou*“ (2. Korinským 5:10). Pán Ježiš Kristus to najrukolapnejšie vyhlasoval v podobenstve o ovciach a kozách. Na Východe pastieri pasú ovce a kozy spolu v jednom stáde, ale sú momenty, keď ich musia rozdeliť. Ježiš oznámil, že nastane čas, keď príde vo svojej sláve a zhromaždí pred sebou všetky národy: „*A oddelí ich, jedných od druhých, ako pastier oddeľuje ovce od kozlov*“ (Matúš 25:32). Kto iný ako Boh to dokáže urobiť?

Kto iný ako Boh dokáže dať večný život? Ježiš však o svojom ľude povedal: „*A ja im dávam večný život*“ (Ján 10:28.) Kto iný ako Boh môže poslať Svätého Ducha? Ale Ježiš zaslúbil: „*Pošlem ho kvám*“ (Ján 16:7). Kto okrem Boha dokáže posvätiť svoj ľud? Ale Pavol napísal: „*Aj Kristus miloval cirkev a vydal sám seba za ňu, aby ju posvätil očistiac ju...*“ (Efezským 5:25-26). Existujú veci, ktoré dokáže urobiť iba Boh sám; ale Pán Ježiš Kristus činí práve tieto veci. Musí byť Bohom.

Ježišove slová a skutky na tejto zemi nás privádzajú k tomu istému záveru. V celej Starej zmluve čítame, ako proroci, keď píšú, uvádzajú svoje slová takto: „*Takto hovorí Hospodin*“. Keď prišiel Ježiš, aj jeho vyučovanie malo jedinečnú moc. Ohromilo tých, ktorí ho počúvali (Matúš 7:28-29; Ján 7:32+45-46). Boli zvyknutí na vyučovanie židovských zákonníkov, ktorí väčšinu času citovali naučené pasáže Písma. Ježiš nehovoril ako oni; ale nehovoril ani tak ako proroci. Hovoril vo svojom vlastnom práve a moci: „*Ja vám hovorím*“ (Matúš 5:18, 20, 22 atď.).

Za daných okolností si takto očividne nárokoval božstvo. Hovoril ako Boh.

Takým istým spôsobom hovoril aj k nečistým duchom (démonom), a démoni vychádzali (Marek 1:21-27). Stačilo jeho slovo – na rozdiel od zložitých rituálov židovských exorcistov (vyháňačov nečistých duchov). Ježiš hovoril k vetru a vlnám, a poslúchali ho (Marek 4:41). Hovoril k slepým, a slepí začali vidieť; k hluchým, a hluchí začali počuť (Matúš 9:27-32; Marek 7:34-35). Na jeho slovo chromí chodili, chorí boli uzdravení a mŕtvi boli vzkriesení (Ján 5:8-9; Lukáš 17:11-19; Marek 5:41-42). Ježiš hovoril ako Boh a tí, ktorí boli prítomní pri jeho zázrakoch, vnímali, že sú v Božej prítomnosti (Lukáš 5:25-26, 7:16, 9:43). Ježišove zázraky odhaľujú jeho identitu. Ján píše na konci svojho evanjelia: „*A tak aj mnoho iných divov učínil Ježiš pred svojimi učeníkmi, ktoré nie sú napísané v tejto knihe. Ale toto je napísané nato, aby ste verili, že Ježiš je Kristus, Syn Boží, a aby ste veriac mali život v jeho mene*“ (Ján 20:30-31).

Uctievania Boha

Ak je Ježiš Boh, potom nie je nesprávne uctievať ho. Písmo nás učí, že nielen *smieme*, ale aj *máme* Ježiša uctievať. O Pánovi Ježišovi Kristovi je prikázané: „*A nech sa mu klaňajú všetci anjelia Boží!*“ (Židom 1:6.) A oni sa mu klaňajú. Nespočetné myriady anjelov obklopujú Ježiša v nebesiach a hovoria veľkým hlasom: „*Hoden je Baránok, ten zabitý, vziať moc a bohatstvo a múdrosť a vládu a česť a slávu a dobrorečenie*“ (Zjavenie 5:12). Boží ľud na zemi sa k nim pripája a volá: „*Tomu, ktorý nás zamiloval a umyl nás od našich hriechov svojou krvou a učinil nás kráľmi a kňazmi*

Bohu a svojmu Otcovi – jemu sláva a sila na veky vekov. Amen“ (Zjavenie 1:5-6).

Kvôli tomu, že kresťania vzdávajú Kristovi slávu, česť a úctu, sú známi ako tí, „ktorí vyzývajú meno Pána Ježiša Krista“ (1. Korinským 1:2). Robia to preto, lebo Boh chce, „*aby všetci ctili Syna, ako ctia Otca*“ (Ján 5:23). Kvôli tomu aj Štefan, keď zomieral, pomodlil sa ku Kristovi (Skutky 7:59-60). Kvôli tomu majú byť čerstvo obrátení učeníci pokrstení v meno Otca i Syna i Svätého Ducha (Matúš 28:19). Práve preto sa apoštol Pavol pri žehnaní čitateľov svojho listu odvoláva na milosť Pána Ježiša Krista, na Božiu lásku a na účastenstvo Svätého Ducha (2. Korinským 13:13). Pán Ježiš Kristus je Bohom v tom istom zmysle ako ostatné dve osoby Trojice.

Jedna z najdojímavejších príhod v evanjeliách sa dotýka „pochybujúceho Tomáša“. V deň, keď náš Pán vstal z mŕtvych, ukázal sa živý svojim vystrašeným učeníkom, ktorí boli zhromaždení za zamknutými dverami. Ale Tomáš tam nebol a neskôr, keď mu hovorili „Videli sme Pána“, jednoducho neveril. Odvrkol: „*Ak nevidím bodnutia hrebov na jeho rukách a nepoložím svojho prstu na miesta, bodnuté od hrebov, a nepoložím svojej ruky na jeho bok, neuverím*“ (Ján 20:25).

Ján nás oboznamuje s udalosťami, ktoré nasledovali. „*A po ôsmich dňoch boli zase vnútri jeho učeníci a Tomáš s nimi. Vtedy zase prišiel Ježiš pri zamknutých dverách a stal si do prostriedku a povedal: Pokoj vám! A potom povedal Tomášovi: Daj sem svoj prst a pozri moje ruky a daj svoju ruku a polož na môj bok a nebud' neveriaci, ale veriaci!*

A Tomáš odpovedal a riekol mu: Môj Pán a môj Boh!“ (Ján 20:26-28).

Ježiš neodmietol toto ohromujúce vyznanie z úst Tomáša. Nepovedal, že Tomášovo vzdanie úcty bolo rúhaním, a že je potrebné uctievať len samotného Boha. Toto vzdanie úcty prijal úplne. V skutočnosti odpovedal: „*Tomášu, uveril si, že si ma videl. Blahoslavení sú, ktorí nevideli a uverili!*“ (Ján 20:29). Ježiš zreteľne objasnil, že veriť v jeho božstvo znamená *byť* veriacim. „*Môj Pán a môj Boh!*“ zostáva zbožným vyznaním pravých veriacich aj dnes. Pán Ježiš Kristus je objektom ich viery. Vierou v neho sú veriaci spasení (Skutky 16:31). Poznajú ho ako „*veľkého Boha a nášho Spasiteľa Ježiša Krista*“ (Títovi 2:13).

Veriaci nie sú vylakaní z toho, že ten, koho tak vrúcne milujú, mohol povedať: „*Môj Otec je väčší ako ja*“ (Ján 14:28). Namiesto toho žasnú nad tým, že ten, ktorý je večný Boh a rovnoprávny s Otcom, sa mohol stať človekom a mohol strpieť také poníženie, aby bolo možné o ňom povedať, že jeho Otec je väčší od neho. Bol pravým človekom, a to, čo povedal, povedal ako človek. A jednako bol človekom, ktorému je Boh Otcom jedinečným spôsobom. Je to tak preto, lebo bol pravým Bohom. Trojica je prvým veľkým tajomstvom bytia a toto je druhé tajomstvo. Je to téma, ktorá sama osebe potrebuje samostatnú knihu. Nateraz postačí, keď si povieme, že skutočné človečenstvo Pána Ježiša Krista nijako neuberá jeho skutočnému božstvu. Znovu opakujeme: „*V ňom prebýva všetka plnosť božstva telesne*“ (Kolosenským 2:9).

Ku svätosti patrí aj milovanie Krista

Či ma miluješ?

Ján 21:16

Cit lásky k nejakej osobe patrí medzi city vlastné ľudskej prirodzenosti. Nanešťastie však ľudia často dávajú svoju lásku nevhodnému objektu. Chcem teraz požiadať o miesto pre toho, ktorý si najviac zo všetkých zaslúži našu lásku – Ježiš Kristus! Nejde o niečo, čo robia len fanatici, pretože spasenie, ktorému sa veriaci tešia, je možné len vďaka tomu, čo pre nich vykonal Kristus. Akoby ho potom mohli kresťania nemilovať? Svätosť nemôže existovať bez lásky ku Kristovi.

V súvislosti s touto témou chcem zdôrazniť dve skutočnosti:

1. Skutočný kresťan bude ku Kristovi prechovávať zvláštnu lásku

Kresťania v rámci svojho kresťanského života veria v mnohé skutočnosti a konajú mnoho vecí. Ale na pravých kresťanoch je najpozoruhodnejšia ich láska k Pánovi. Poznanie Biblie, viera, nádej, úcta a poslušnosť Bohu, to všetko má byť na živote veriaceho viditeľné. Praví veriaci však idú ešte ďalej – oni milujú Krista. Niekomu možno chýba presné poznanie alebo stratil odvahu či dokonca upadol do hriechu. Nič z toho však nepovedie k večnej záhube, ak miluješ Krista.

Nevera a neláska sú schodíkmi do večnej záhuby. „Ak niekto nemá rád Pána Ježiša Krista, nech je anatema“, napísal Pavol (1. Korintským 16:22). Sám Ježiš povedal Židom: „keby bol Boh vaším otcom, milovali by ste ma“ (Ján 8:42). Po svojom vzkriesení Ježiš trikrát položil nasledovnú otázku učeníkovi Petrovi: „Či ma miluješ?“ (Ján 21:15-17). Tieto slová sondujú opravdivosť nášho náboženstva. Sú to nanajvýš silné slová,

sú však zároveň jednoduché a ľahko pochopiteľné.

Ak túžite odhaliť tajomstvo tejto náklonnosti ku Kristovi, počujte, čo nám hovorí apoštol Ján: „*My milujeme jeho, preto že on prvý miloval nás*“ (1. Jána 4:19). Milujeme ho kvôli tomu, čo všetko pre nás vykonal. A milujeme ho kvôli tomu, čo všetko pre nás koná v tejto chvíli. On vykúpil veriacich, z viny, moci a následkov svojich hriechov. Od Krista teraz každý jeden deň dostávajú duchovný život a silu, pretože sa za nich v nebi modlí.

Bude dlžník milovať priateľa, ktorý neočakávane zaplatí všetky jeho dlhy do poslednej koruny? Bude topiaci sa milovať toho, ktorý skočí do mora a zachráni ho? Bude človek uväznený v horiacom dome milovať toho, kto riskujúc vlastný život vbehne do plameňov a zachráni ho? Na otázky ako tieto dokáže odpovedať dokonca i dieťa! Pravý kresťan presne takýmto spôsobom a z podobných príčin miluje Krista.

a) Táto láska ku Kristovi neodlučiteľne sprevádza spasiteľnú vieru v Krista. Ak niekto nemá žiadnu lásku ku Kristovi, potom si môžete

- byť istí, že jeho viera v Krista nie je pravá.
- b) Láska ku Kristovi je tým najlepším motívom všetkého, čo konáme pre Pána. Je veľký rozdiel medzi tým, keď sa o choré dieťa stará zdravotná sestra, a keď sa oň stará vlastná matka. Jedna koná z povinnosti, druhá z náklonnosti a lásky. Jedna slúži, pretože ju za to platia, u tej druhej však dôvod pre jej konanie spočíva v srdečnej láske k dieťaťu. Presne tak je to aj v otázke služby pre Krista. Všetci veľkí služobníci cirkvi z každého obdobia v prvom rade milovali Krista.
- c) Je mimoriadne potrebné, aby sme učili deti láske ku Kristovi. Kresťanská pravda obsahuje mnoho častí, ktoré sú deťom ťažko pochopiteľné. Ale láska k Ježišovi je skoro vždy v dosahu ich chápania.
- d) Láska ku Kristovi predstavuje skutočnosť, na ktorej sa dokážu zjednotiť všetci kresťania z rozličných častí kresťanskej cirkvi, aj keď sa rozchádzajú v niektorých iných otázkach. „Nie som schopný povedať veľa o Kristovi“, povedal jeden starší nevzdelaný muž, „no aj keď sa mi ťažko o ňom hovorí, dokázal by som za neho zomrieť!“

2. Ako sa dá rozpoznať láska ku Kristovi?

Ide o nanajvýš dôležitú otázku, pretože bez lásky ku Kristovi nie je spasenie možné. Nájsť odpoveď však nie je až také ťažké. Podľa čoho vieme, či niekoho milujeme? Dovoľte mi ukázať vám, že láska ku Kristovi sa prejavuje podobným spôsobom ako láska k priateľom a príbuzným.

- a) Ak niekoho milujeme, potom o ňom radi rozmýšľame. Nezabúdame na neho ani nám ho netreba pripomínať. Počas dňa nám prichádza na myseľ mnohokrát. Ak milujeme Krista, potom tým istým spôsobom skrze pôsobenie Ducha „*Kristus ... prebýva v našich srdciach*“ (Efezským 3:17).
- b) Ak niekoho milujeme, potom radi o ňom počúvame. Ak niekto spomenie jeho meno, všimneme si to. Ľudia, ktorí na druhej strane nepoznajú našich milovaných, ani nespozorujú, keď ich niekto spomenie. Tajomstvo dobrej pamäte spočíva v náklonnosti a tak, ako to platí medzi dobrými priateľmi, tak to platí aj medzi veriacim a Kristom!
- c) Ak niekoho milujeme, potom budeme radi o ňom čítať a dozvedieť sa, čo robil. Každý list od niekoho milovaného prináša množstvo radosti. Presne tak je to aj medzi kresťanom a Kristom. Praví kresťania čítajú Písma s rozkošou, pretože v nich čítajú o svojom Spasiteľovi.
- d) Ak niekoho milujeme, potom budeme chcieť páčiť sa mu. Zistíme si, čo má rád a čo zas nie a vynaložíme veľkú snahu chovať sa podľa toho. Podobne i kresťania robia všetko preto, aby sa páčili Kristovi. Z Biblie objavujú jeho vôľu a snažia sa ju naplniť.
- e) Ak niekoho milujeme, potom budeme milovať aj jeho priateľov. Keď sa stane, že narazíme na priateľov niekoho milovaného, necítíme sa totálne cudzo. Pre kresťanov platí, že všetci Kristovi priatelia sú našimi priateľmi. Milujeme toho istého Spasiteľa ako oni.

f) Ak niekoho milujeme, budeme ho hájiť. Milovanú osobu budeme bez váhania obhajovať, lebo ťažko nesieme, ak niekto proti nej hovorí. Kresťanov zraňuje, keď počujú niekoho rozprávať proti Kristovi a postavia sa za Pána.

g) Ak niekoho milujeme, budeme s ním radi tráviť čas, rozprávať sa, počúvať ho či jednoducho byť v jeho blízkosti. Stretnúť sa alebo sa rozprávať s blízkym priateľom nám nikdy nebude zaťažko, nech už sme voči iným akokoľvek plachí či tichí. Preto praví kresťania nemajú žiadny problém rozprávať sa s Kristom.

Podľa týchto znakov sa dá rozpoznať skutočná láska. Sú to všetko jednoduché a jasné kritériá, ktoré každý ľahko pochopí. Úprimne sa podľa nich preskúmajte a spoznáte, či máte lásku ku Kristovi. Dovoľte mi položiť vám tú otázku, ktorú Pán položil Petrovi: *Naozaj milujete Krista?*

Odpovedať však, že poznáte všetky kresťanské doktríny, absolútne nestačí. Biblia nás učí, že bez toho, aby sme prežívali aspoň nejakú náklonnosť ku Kristovi, nemôžeme mať podiel na skutočnom kresťanstve. Odpovedať, že neuznávate náboženstvo pocitov, tiež nestačí. Ak niečie náboženstvo pozostá-

va iba zo samých pocitov, potom s vami súhlasím, ale ak pocity úplne odmietate, viete o naozajstnom kresťanstve len pramálo.

Ak nemilujete Krista, bude to preto, že máte dojem, akoby ste mu nič nedžili, neboli ničím zaviazaní. Na takýto stav existuje len jeden liek. Chýba vám lepšie poznanie samého seba, ktoré dáva priame vyučovanie Svätého Ducha. Musíte zistiť, aká je vaša skutočná podstata. Nutne potrebujete spoznať, ako vidí vaše previnenia a prázdnotu sám Boh. Musíte priniesť k Bohu svoju dušu. Čítajte, ako Pavol opisuje ľudskú prirodzenosť v prvej a druhej kapitole svojho listu Rímskym. Študujte túto pasáž Písma modliac sa o vedenie Svätého Ducha a nepotrvať dlho, kým dospejete k porozumeniu toho, čo som myslel pod dlhom voči Kristovi a potrebe pomoci od Boha.

Prvý krok k milovaniu Krista je uvidieť to, ako veľmi ho potrebujeme.

Existujú ľudia, ktorí s istotou vedia, že Krista milujú. Tým hovorím: Vaša láska je len dôkazom lásky, ktorú má Boh v Kristovi k vám. Keby Kristus pre vás nič nevykonal, nemilovali by ste ho. A tak sa nikdy nehanbite konať tak, aby vašu lásku videli aj ostatní. Hovorte, žíte a pracujte pre neho.

Ukážka z 15. kapitoly z knihy J. C. Ryle: „Posvätenie a svätosť“; vydavateľstvo Ordo Salutis, Pezinok 2003, www.ordo.sk. Redakčne mierne skrátené. Uverejnené s láskavým súhlasom vydavateľa.

Lebo znáte milosť nášho Pána Ježiša Krista, že súc bohatý pre vás bol schudobnel, aby ste vy zbohatli jeho chudobou.

2. Korintským 8:9

Meno, ktoré je nad každé meno

Prvenstvo Kristovo

...aby on bol vo všetkom prvý

Kolosenským 1:18

Skutočnosť, že meno Ježiš je najznámejšie, najmilovanejšie, že je to skutočne výnimočné meno vo svete, nemôže poprieť ani ten najurputnejší odporca. Jeho chvály sa spievajú bez prestania dňom i nocou. Z každého kúta zemegule stúpajú piesne radosti z pier tých, ktorých životy boli osvietené známostou tohto mena.

Je to preto, že je to „meno nad každé meno“. Vydavateľstvá neustále vydávajú knihy a traktáty, ktorých témou je On, básnici spievajú Jeho chvály v duchovnej poézii a sviatočných chválospevoch, umelci nachádzajú inšpiráciu v udalostiach z Jeho života a smrti pre svoje najväčšie diela; desiatky tisícov učiteľov a kazateľov denne, často bez nároku na odmenu, chodia kázať Jeho meno a zvestovať o Jeho láske až na (po) smrť. Mučeníci triumfovali v plameňoch alebo trpezlivo znášali ponuré väzenia a zástupy strpeli stratu všetkého kvôli láske k Jeho menu, túžiac po výsade, aby boli a mohli byť použítí pre neho. Neexistuje sféra ľudského života alebo činnosti, v ktorej by Jeho meno nemalo jeden z najväčších vplyvov a moci pre spravodlivosť a dobro.

Dokonca aj veda musí priznať, že to bol On, kto učil milovať pravdu a nenávidieť pokrytectvo a poverčivosť, súdiť spravodlivým súdom, pretože na týchto hodnotách je skutočná veda závislá.

Je to obrovský nárok, že vo VŠETKOM musí mať On prvenstvo, ale nádherná pravda je, že mu prvenstvo vo všetkom naozaj náleží. Neexistuje vo svete nič ušľachtilé, krásne alebo hodné, čo by zabránilo pripísať mu prvé miesto vo vplyve a moci.

Je výnimočnou postavou v histórii, najväčšou osobou vo svete ľudí. On je, povedané jeho vlastnými slovami, ktoré to vyjadrujú lepšie než akékoľvek iné slová, toto radostné vyhlásenie, „svetlom sveta“.

Kde je nejaký súper? Kto príde spochybniť skutočnosť, že dokonca aj teraz v tomto hriechom trápenom svete, ktorý odmieta Kristov nárok, je On ten prvý, ten, ktorý má prvenstvo.

Avšak jeho prvenstvo je niečím oveľa väčším ako všetko toto. Naozaj, jeho miesto vplyvu vo svete je zaručené ako prvé a najvyššie, ale sú ešte ďaleko väčšie majestáty, v ktorých On vyniká ako prvý a jediný.

1. Dôstojnosť jeho osoby

Ako napísal John Bunyan: „Tento nemá žiadneho druhu“, hoci sa o ňom hovorí ako o „Božom druhovi“ (Zachariáš 13:7) a tiež sa nehanbí nazvať svoj ľud bratmi, pričom nikto okrem neho si nemôže nárokovať, že je zároveň aj Bohom, aj človekom.

Toto bol výnimočný div spomedzi všetkých Božích plánov, Jeho najväčšie

dielo, veľké tajomstvo pobožnosti, že On, ktorý bol sám Bohom, sa mal zjaviť v tele a mal byť nájdený v spôsobe ako človek.

Na svete bolo veľa veľkých mužov, ktorí získali slávu a dobré meno a ktorých mená sú ctené a milované; ale všetci musia ustúpiť Jemu, ktorý je viac ako človek – Pán, dedič všetkého, Stvoriteľ a udržiavateľ vesmíru.

2. Bezhriešny život a dokonalý charakter

Aj v tomto mu musí byť priznané prvenstvo, že vo svete hriešnikov bol On jediný bez hriechu. Najsvätejší z ľudských synov ako prví priznali svoju hriešnosť a to, ako ďaleko sú od Božej slávy, pretože „neexistuje človek bez hriechu“, a „v mnohom sme my všetci priestupníkmi“. Nie však On. On jediný vyniká a je prvý vo svätosti a bezhriešnej čistote.

Hoci bol pokorný a mierny vo svojom srdci, On sa nikdy nepriznal k hriechu a ani sa neospravedlnil za zlyhanie. Len On sa mohol postaviť pred svojich druhov a povedať: „Kto z vás ma usvedčí z hriechu?“ Jeho charakter bol dokonalý vo všetkých cnostiach. My o ňom nezmýšľame ako o iných ľuďoch, ale odlišujeme ho pre mimoriadne vlastnosti. U neho bolo všetko v dokonalej rovnováhe.

Ak by sme namalovali kotúč farbami dúhy v rovnakom pomere, tak pri jeho roztočení by sa nám javil ako biely, pretože dúha je v podstate číre biele svetlo rozložené pri dopade na hranol na jednotlivé farebné zložky spektra. A tak podobne v Kristu sú všetky cnosti v takom dokonalom pomere, že v pohľade na neho sa žiadna nevyníma nad ostatnými; všetky splyývajú do dokonalej bielej farby – krásy svätosti.

3. Vznešenosť jeho smrti

Mnoho ľudí zomrelo vznešenou smrťou, slávne položili svoj život a pamiatka na nich je pre nás vzácna. Ale ktorá z nich sa môže porovnať s veľkolepým výjavom na Kalvárii?

V tej smrti bolo niečo, s čím sa žiadna iná smrť nemôže porovnať. Bola to zástupná obeť za hriech, ktorú môže ponúknuť jedine bezhriešna obeť. Na rozdiel od iných ľudí, ktorí prišli na svet, aby žili, Pán Ježiš prišiel, aby zomrel a obetovaním seba samého odstránil hriech. Jeho život bol prepojený s jeho smrťou. Tá temná udalosť bola stále pred ním a keď prišiel čas, On dobrovoľne položil svoj život. Nikto z ľudí mu ho nemohol vziať, až dovtedy, keď sa naplnila určená Božia vôľa.

Nebola to láska, hoci tá bola obrovská; ani trpezlivá vytrvalosť pri fyzickom mučení; ani príklad utrpenia neprávom; ani láskyplnosť siedmych výrokov na kríži, ktoré tej smrti udelili prvenstvo. Bol to jej obetný charakter, ktorý to spôsobil. „Kristus zomrel za naše hriechy“. Nikto iný to nemohol urobiť. Jeho smrť, smrť spravodlivého za nespravodlivých, aby nás priviedol k Bohu, mu aj v tomto dáva nespochybniteľné prvenstvo.

A teraz obráťme zrak na Kalváriu a vypočujme si tieto láskavé slová: „Otče, odpusť im, oni nevedia čo činia“. Takto sa Boží Syn modlil za tých, ktorí ho zabili.

4. Sláva jeho vzkriesenia

Vo vzkriesení má prvenstvo, pretože ako prvý povstal víťazne a premohol smrť a hrob. V Biblii je zaznamenaných sedem prípadov ľudí, ktorí boli povolaní

zo smrti, avšak len na čas – znovu zomreli, smrť sa nevzdala svojho nároku.

Avšak Pán Ježiš je prvorodený z mŕtvych, pretože nebolo možné, aby bol smrťou držaný. On už viacej nezomiera, smrť nad ním už viac nepanuje.

Teraz je Kristus vzkriesený a stal sa prvotinou tých, ktorí zosnuli.

5. Čistota jeho učenia

Vo svete existovali moralisti a učelia, ale žiaden z nich nevyučoval dokonalé doktríny. Spomedzi mnohého, čo bolo dobré, bolo veľa falošného, mnohé bolo len čistá teória, často chybný názor a neverohodná nadsádzka. Každého z nich si dokážeme vypočúť len čiastočne, žiadnemu z nich nemôžeme preukázať úplnú poslušnosť.

Pán Ježiš vyniká a má prvenstvo aj v tom, že žiadne zo slov, ktoré vyriekol, nemôže byť napadnuté ako nepravdivé alebo nesprávne alebo slabo vyjadrené alebo nespoľahlivé pre sprevádzanie životom. Každé slovo je spečatené autoritou.

Vo všetkom, čo On povedal a robil, sú milosť a pravda v dokonalej rovnováhe. Skúmajte tie slová, aké nikdy žiaden človek nevyriekol, a nenájdete v nich nič slabé alebo ľahkomyselné; nič sentimentálne alebo bláznivé; nič neisté alebo váhajúce; nič hrdé alebo naduté; nič kruté alebo nespravodlivé v mocnom odsúdení zla; v láskavých slovách hriešnikom žiadne ospravedlnenie alebo zmiernenie hriechu.

Krásu tých slov neprekoná nič z celej literatúry; ich usvedčujúca moc sa nenachádza v iných spisoch. Aká útecha pre ustátých; aká nádej pre hriešnych; aká múdra rada pre smerovanie života; aké vážne varovanie pre rebelov; aké

zasľúbenia pre hľadajúcich, aké uistenie pre veriacich; aké vyhliadky do budúcnosti! Skúmajte nespočetné knihy sveta a zistíte, či sa niektorá z nich môže porovnať s týmto popredným spomedzi všetkých učiteľov.

6. Zázrak jeho spasenia

Pri jeho narodení bolo povedané: „On zachráni svoj ľud od ich hriechov“. Aké výnimočné a pozoruhodné vyhlásenie. Ponúkol sa už niekedy nejaký človek, že zachráni niekoho od jeho hriechov? To sa nedá uskutočniť. Preto aj v tomto musí mať on prvenstvo.

Napriek tomu je toto tvrdenie pravdivé. Odkedy anjel hovoril Márii tieto slová, tisíce miliónov svedčili o ňom, že ich zachránil od ich hriechov. Aj dávny prorok by sa mohol spýtať: „Kde je niekto iný, ktorý vás môže zachrániť?“

Matky by ochotne zomreli, ak by ich smrť mohla navrátiť márnотratného syna na cestu čistoty. Otcovia by s radosťou zaplatili posledný cent, ak by sa tým dala zaplatiť spása za spurné dieťa.

Iba jeden však mohol povedať veriacemu: „Tvoja viera ťa zachránila, chod' v pokoji.“

Aký beznádejný by bol tento hriechom zasiahnutý svet, ak by nebolo Spasiteľa hriešnikov! Ale je tu Jeden, Jediný. Je to On, kto má v tomto, ako aj vo všetkom ostatnom, prvenstvo.

On sám sa vyjadril týmto výnimočným a nezameniteľným spôsobom: „Ja som dvere. Ak niekto vojde cezo mňa, bude zachránený“, „Ja som cesta i pravda i život; nikto nepríde k Otcovi, len skrze mňa.“

Kto iný by mohol ľuďom ponúknuť: „Pod'te ku mne všetci, ktorí pracujete

a ste obťažaní a ja vám dám odpočinutie“? Z úst kohokoľvek iného by to znelo ako poburujúci nezmysel.

A kto iný by sa opovážil vysloviť nasledovné slová? – „Ja som vzkriesenie i život; ten, kto verí vo mňa, aj keby zomrel, žiť bude. A nikto, kto žije a verí vo mňa, nezomrie naveky.“

A predsa On stál medzi nami a vyslovil tieto slová so všetkou úprimnosťou a nežnosťou. Jemu musíme prisúdiť prvenstvo.

7. Jeho sláva ako hlavy Cirkvi.

Keď On chodil po zemi v ponížení, muž plný bolesti a oboznámený so žiaľom, povedal: „Ja postavím svoju Cirkev.“ On predpovedal jej dejinnú dráhu – búrlivú, plnú prenasledovania, cirkev nenávidenú od všetkých ľudí, a predsa víťaziacu a rozširiacu sa do všetkých končín zeme, až kým nebude zhro-

maždené z každého pokolenia, kmeňa a národa nespočetné spoločenstvo ľudí, ktoré nikto z ľudí nedokáže spočítať, aby vytvorilo neviditeľný duchovný organizmus, ktorému On sám bude neviditeľnou, a predsa žijúcou hlavou, spoločenstvo, v ktorom Svätý Duch, ktorého pošle od Otca, bude prebývať ako v chráme, posväcujúc a sprevádzajúc Cirkev na ceste svetom.

Toto spôsobil On, že sa objavilo niečo predtým v histórii sveta neznámeho. Spoločenstvo vykúpených a spasených ľudí, bez rozdielu národnosti alebo jazyka, ktorí majú spoločný život, vyznávajú jeho meno a chodia v láske a dobrých skutkoch – a predsa prenasledovaní a utláčaní, ale víťaziaci nad všetkým v jeho mene.

V tomto, rovnako ako vo všetkom ostatnom, má On prvenstvo.

George Goodman

Preložené a uverejnené so súhlasom Chapel Library; MZBC, heslo: „The Glory of Christ“; www.mountzion.org. Redakčne mierne skrátené. Preklad do slovenčiny Martina Mesárošová.

Výnimočnosť Ježiša Krista

Kto verí v Syna, má večný život; ale kto nie je vo viere poslušný Synovi, nezrie života, ale hnev Boží zostáva na ňom

Ján 3:36

Chcem uviesť šesť dôvodov, prečo Ježiš je väčší než všetci ostatní a prečo je dôležitejší prísť k Nemu. Všetko toto budeme sledovať v tretej kapitole Evanjelia podľa Jána, od veršov tridsaťjeden až po verš tridsaťšesť. V každom tomto verši je uvedený jeden dôvod. Dovoľte, aby som ich nazval šiestimi samostatnými a neporovnateľnými slávaniami o výnimočnosti Krista. Bol by som rád, keby som tak vedel vykresliť Ježiša Krista v celej Jeho nádhere, aby si každý povedal: „Chcem Ho!“ a „Potrebujem Ťa, Pane!“.

Šesť dôvodov výnimočnosti Ježiša Krista

Prvý dôvod je vo verši 31: „*Ten, ktorý prichádza s hora, je nad všetkých. Kto je zo zeme, je zo zeme a hovorí zo zeme; ten, ktorý prichádza z neba, je nad všetkých*“. Takto Ján Krstiteľ hovorí o Kristovi: „je nad všetkých“.

On je nad ľuďmi, je nad anjelmi, je nad nebom, je nad Slnkom, je nad Mesiac, je nad všetkým a nad všetkých. Preto môžete vedieť, že Ježiš prišiel zhora. Môžem vám povedať, že nie je ako iní proroci, pretože všetci proroci sú zemskí, ale Ježiš Kristus je nebeský. Všetci proroci sú teraz iba prach, ale On – Ježiš Kristus, je zhora.

Pretože je zhora, môže hovoriť o tom, aké je to v nebi, aký je Boh a aký je raj. A nie je to nejaká novinka, lebo už v šiestom verši je uvedené: „*Čo sa narodilo z tela, je telo, a čo sa narodilo z Ducha, je Duch*“ (Ján 3:6). Preto je rozdiel v tom, čo sa narodilo z tela a čo sa narodilo z Ducha. Čo sa narodilo z tela, je iba telo a teda každý človek, ktorý sa narodil z tela, je iba hriešnik, ale Ježiš

Kristus je narodený z Ducha. On jediný je Boh a zároveň človek. Vyberám slová veľmi pozorne a hovorím Boh a človek, Boho-človek, nie človeko-boh. Veľká Satanova lož, ktorú povedal Eve a ešte aj dnes dáva každému, je: „*Ked' budeš jesť z tohto ovocia, stanete sa bohmi*“.

Človek sa nikdy nestane Bohom. Muselo sa to stať iba naopak. Preto som tak užasnúty nad Kristovou láskou. On miluje tých, ktorí v Neho budú veriť tak veľmi, že On sám prišiel v tele. Ježiš Kristus je teda nado všetkých a rozmyšľajme na chvíľočku nad tým: prišiel, aby zomrel aj napriek tomu, že je On ten, ktorý prišiel zhora.

Vieme veľmi dobre, že každý z nás, ktorí sme normálne prišli na tento svet, veľmi túžime žiť. Ale Ježiš Kristus je jediný, ktorý prišiel na tento svet s cieľom, aby zomrel a to je význam evanjelia. Prišiel, aby zomrel. Celé evanjelium môže byť zosumarizované aj tak, ako je uvedené vo veršoch (hlavne verš tri): „*A oznamujem vám, bratia, evanjelium, ktoré som vám zvestoval, ktoré ste aj*

prijali, v ktorom aj stojíte, skrze ktoré i spasení bývate, ak držíte v pamäti, akým slovom a v akom zmysle som vám ho zvestoval, iba ak by ste boli nadarmo uverili. Lebo medzi prvým som vám vydal, čo som aj prijal, že Kristus zomrel za naše hriechy podľa písem“ (1. Korintským 15:1-3). Napriek tomu, že On je nad všetkými, prišiel, aby zomrel a aby ľuďom dal život – Boží život. Ale aby sme mali život, ktorý dáva Kristus, musíme prísť k Nemu a v Neho veriť.

To, že Ježiš Kristus je nad všetkých, je potvrdené v mnohých pasážach v Biblii. Prvou z nich sú miesta hovoriace o Jánovi Krstiteľovi. Pre Jána Krstiteľa ako Žida, bolo veľmi ťažké povedať, že On je Boh a zároveň prišiel sem na Zem a je tu ako človek, keby tomu nebolo tak.

Ďalším bol Žid Pavol: „ktorých sú otcovia a tí, z ktorých posiel Kristus podľa tela, ktorý je nado všetkým, Boh, požehnaný na veky. Amen“ (Rímskym 9:5). Tento text hovorí, že Ježiš je Boh nado všetkým. Čítajme ďalej: „ktorý odídu do neba je po pravici Boha, keď mu drier boli podriadení anjeli, vrchnosti a moci“ (1. Petrov 3:22). Je nad anjelmi, je nad všetkými mocnosťami, nad každou osobou a každým stvorením.

Je veľmi dôležité ukázať, povedať a uvedomiť si, že je nado mnou, nad tebou, je nad tvojou a tvojou krajinou, pretože On je Boh. Potrebujeme prísť ku Kristovi, pretože je nad všetkým. „... ktorú spôsobil v Kristovi vzkriesiac ho z mŕtvych a posadiac po svojej pravici v ponebeských oblastiach nad každé kniežatstvo a nad každú vrchnosť a moc a nad každé panstvo a nad každé meno, ktoré sa menuje nie len v tomto veku, ale i v budúcom. A všetko poddal pod jeho

nohy a jeho dal za hlavu nado všetko cirkvi, ktorá je jeho telom, plnosťou toho, ktorý si naplňuje všetko vo všetkom“ (Efezským 1:20-23). Nemôžeme len tak jednoducho vynechať Jeho osobu, pretože Ježiš je nado všetko a nad všetkým.

Druhý dôvod: „a čo videl a počul, to svedčí, ale nikto neprijíma jeho svedectva“ (verš 32). Pravda je meno Ježiša Krista (Ján 14:6) a On je dokonalé a konečné zjavenie Boha ľuďom (Židom 1:1-3). Ľudia sa pýtajú: Kde je pravda, čo je pravda, čo je pravda? Ježiš hovorí: *Ja som Pravda* (Ján 3:16). Toto, alebo niečo podobné, o sebe žiaden prorok nikdy nepovedal.

Tretí dôvod: „Kto prijal jeho svedectvo, ten spečatil, že Boh je pravdivý“ (verš 33). Veriť v Ježiša Krista je to isté ako veriť v Boha. Keď niekto príde ku Kristovi, Boh spečatí v jeho srdci, že Ježiš Kristus je Pravda a že veriť v Krista je to isté ako veriť v Boha. Ježiš je neviditeľný Boh a zároveň viditeľný Boh je Ježiš. Preto povedal Filipovi: Kto videl mňa, videl Otca. Pretože Filip prišiel za Ním a pýtal sa Ho: Ukáž nám Otca a to nám bude stačiť. Ježiš mu odpovedal: Keď si videl mňa, videl si Otca, (Ján 14:8-9).

Štvrtý dôvod: „Lebo ten, ktorého poslal Boh, hovorí slová Božie; lebo nie z miery dáva Boh Ducha“ (verš 34). Ježiš Kristus je nad všetkými a to je ďalší dôvod, prečo veriť v Krista, pretože On má Svätého Ducha bez miery, neohraničene. Ježiš bol počatý zo Svätého Ducha. Bol vedený Svätým Duchom. Kráčal podľa Svätého Ducha. Bol vzkriesený z mŕtvych mocou Svätého Ducha. Mocou Svätého Ducha deklaroval, ukázal, že je Boží Syn. V Jeho živote nebola chvíľka, kedy nebol naplnený a obklopený Svätým

Duchom. A Svätý Duch je Duch pravdy a hovorí iba pravdu. A preto je to tak veľmi dôležité veriť v Krista.

Piaty dôvod: „Otec miluje Syna a dal všetko do jeho ruky“ (verš 35). Nie len to, že je nad všetkým a nad všetko, ale aj všetka autorita bola mu daná Jemu. Preto Ján Krstiteľ hovorí: Každá autorita bola daná Ježišovi Kristovi, pretože Syn má tú istú prirodzenosť ako Boh Otec a jedine On nám dokáže zjaviť Boha.

„Všetko mi je vydané od môjho Otca, a nikto nezná Syna, iba Otec, ani Otcu nezná nikto, iba Syn, a ten, komu by Syn chcel zjaviť“ (Matúš 11:27). Nikto nemôže poznať Boha bez toho, aby k nemu neprichádzal cez osobu Ježiša Krista. Nikto! – hovorí Písmo. Preto každé náboženstvo bez Krista je bezbožnosť. Žijeme v časoch, keď ľudia hovoria: *Iba ver v Boha*. Ale je to tak? Stačí iba veriť v Boha – stačí len uveriť, že Boh je? Jakub hovorí: „Ty že veriš, že je jeden Boh? Dobre robíš. Aj démoni veria a trasú sa“ (Jakub 2:19). Preto mŕtva alebo diabolská viera nefunguje. Preto každá viera bez Krista je bezbožnosť. Je to možno radikálne, ale je to tak, lebo takto to ukazuje Biblia. V Skutkoch 4:12 Peter jasne hovorí, že bolo dané jediné meno, v ktorom môžeme byť spasení. 1. liste Timoteovi 2:5 Pavol píše, že jestvuje jeden Boh a jediný prostredník medzi Bohom a ľuďmi, a to človek Ježiš Kristus. Biblia jasne hovorí, že nie je žiadna iná cesta, iba skrze Ježiša Krista.

Ježiš Kristus povedal: Všetka vláda mi bola daná na nebi aj na Zemi. Počuli ste už o nejakom prorokovi, ktorý by toto o sebe mohol povedať? Niektorí môžu povedať: Mám nejakú autoritu, ale Ježiš povedal: Ja mám všetku autoritu,

všetku právomoc. Preto je v bezpečných rukách ten, kto verí v Krista.

Šiesty dôvod: „Kto verí v Syna, má večný život; ale kto nie je vo viere poslušný Synovi, neuzrie života, ale hnev Boží zostáva na ňom“ (Ján 3:36). Príď k Ježišovi, pretože On dáva večný život. Nie iba nejaký život, ale večný život. Rozumieme naozaj, čo to znamená večný život? Je to Boží život. Môžete zostať v nejakom náboženstve, ale ak chcete mať Boží život, môže vám byť daný jedine v Ježišovi Kristovi. Biblia hovorí, že ktokoľvek bude veriť v Ježiša Krista, bude mať odpustenie svojich hriechov a dostane večný život. „V tom sa zjavila láska Božia v nás, že svojho Syna, jednorodného, poslal Boh na svet, aby sme žili skrze neho“ (1. Jánov 4:9).

Žiadne náboženstvo vám nikdy nepovie: Pod' k nám a budeš mať večný život. To, že Boh dáva večný život, je to úžasný sľub. Preto odmietnuť Krista je odmietnuť Boha. Neexistuje nejaké neutrálne miesto. Ten, kto odmietne Ježiša Krista, text hovorí, že Boží hnev zostáva na ňom. Zostáva na ňom Boží súd, ktorý sa blíži.

Neďvajte sa na ľudí, ale dŕvajte na Krista a dostaňte večný život. Spasenie je jednoduché, je ľahké na našej strane, ale musíme si povedať, že boli sme kúpení za vysokánsku cenu. Ježiš prišiel, zomrel za naše hriechy, ale bol vzkriesený z mŕtvych pre naše ospravedlnenie. Ak budete veriť v Neho, budete zachránení.

Na záver sedem otázok

Prvá otázka: Čo potrebujem robiť, aby som bol spasený? Mám urobiť nejaký fyzický úkon alebo pohyb? Alebo mám dať niekde viacej peňazí? Alebo

možno podstúpiť nejaké trestanie či utrpenie? Možno priniesť nejakú obeť? Nie, nie! Tak to nefunguje. To, čo je potrebné k spaseniu, je veriť v Ježiša Krista. Iba veriť v Neho? Veriť v srdci, veriť v myslí. Odpoveď na túto otázku je sumárne uvedená v Skutkoch 16:31 „*A oni povedali: Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený ty aj tvoj dom*“.

Druhá otázka: Naozaj nie je žiadna iná cesta k Bohu? Veď je toľko veľa náboženstiev! Čo takto nejaké iné? Nie! Pre spasenie je len jedna jediná cesta. Od Starej zmluvy po Novú zmluvu je ukázaná jediná cesta spásy a tou je osoba Ježiša Krista. Boh Otec o Ježišovi povedal: Počúvajte Jeho. Nepočúvajte Mojžiša, nepočúvajte Eliáša, ale počúvajte Jeho. To je veľmi dôležité. Nie je žiadna iná cesta.

Tretia otázka: Prijme ma, keď k Nemu prídem? Ježiš o tomto hovorí: „*Všetko, čo mi dáva Otec, príde ku mne, a toho, kto príde ku mne, nevyženiem von*“ (Ján 6:37). Ježiš hovorí, že On nevyhodí (nepošle preč) osobu, ktorá k Nemu príde.

Štvrtá otázka: Budú všetky moje hriechy odpustené? Ale ja som skazený, ty ani nevieš, aké hriechy som spáchal. Keď iba tak prídem ku Kristovi, môže mi On všetko odpustiť? Áno, áno, všetky tvoje hriechy ti budú odpustené (1. Jána 4:10).

Piata otázka: Potrebujem nejako pracovať, aby som bol zachránený?

Možno by som mal viac pracovať! Nie, lebo odpoveď je: „*Ale tomu, kto nerobí skutkov, ale verí na toho, ktorý ospravedľňuje bezbožného, počíta sa jeho viera za spravodlivosť*“ (Rímskym 4:5). Žiadna práca, žiadne naše výkony nás nedokážu zachrániť, spasiť. Sme zachránení z milosti skrze vieru, nie cez svoje vlastné skutky.

Šiesta otázka: Kto môže prísť? V liste Rímskym sa píše, že ktokoľvek by volal na meno Pánovo, bude spasený. „*Lebo každý, kto bude vzývať meno Pánovo, bude spasený*“ (Rímskym 10: 13).

Siedma otázka: Kedy mám prísť? Zajtra? Najnebezpečnejšie slovo v Biblii je „zajtra“. Prečo? Pretože Biblia v liste Korintským hovorí, že je to dnes: „*V príhodný čas som ťa počul a v deň spasenia som ti pomohol. Hľa, teraz je čas práve príhodný, hľa, teraz deň spasenia!*“ (2. Korintským 6:2). V liste Židom „dnes“ znie ako refrén a preto nenechávaj na zajtra, čo môžeš urobiť dnes, pretože netušíš, čo sa môže s tebou do zajtra stať. Čas, ktorý máme, je teraz, dnes.

Ukončíme veršom:

„*A toto je to svedectvo, že nám Boh dal večný život, a ten život je v jeho Synovi. Ten, kto má Syna, má život; kto nemá Syna Božieho, nemá života. To som napísal vám veriacim v meno Syna Božieho nato, aby ste vedeli, že máte večný život a aby ste verili v meno Syna Božieho*“ (1. Jánov 5:11-13).

Iagmed

Lebo nech je také zmýšľanie vo vás, aké bolo aj v Kristu Ježišovi, ktorý... sám seba zmaril prijímúc podobu sluhu a stal sa podobný ľuďom.

Filipským 2:5-7

Nevystihnuteľné bohatstvo

Mne najmenšiemu od všetkých svätých je daná tá milosť zvestovať pohanom nevystihnuteľné bohatstvo Kristovo

Efezským 3:8

Keď vezmeme do úvahy, kto napísal tieto slová, zistíme, že sú veľmi pozoruhodné. Pisateľom nebol nikto iný než apoštol Pavol, vodca tej skupiny židovských kresťanov, ktorí pred nejakými dvadsiatimi storočiami obrátili svet hore nohami posolstvom, ktoré kázali a svätosťou, ktorú žili! Takéto slová od takýchto ľudí si priam vynucujú našu pozornosť!

Všimnime si tu tri dôležité veci:

1. Čo Pavol uvádza o sebe – *najmenšiemu od všetkých svätých*.
2. Čo Pavol uvádza o svojej autorite kázať – *je mu daná tá milosť*.
3. O čom Pavol káže – *nevystihnuteľné bohatstvo Kristovo*.

1. Čo Pavol uvádza o sebe

Založil množstvo zborov, napísal štrnásť inšpirovaných epištol, činil zázraky, pretrpel palicovania, kameňovania, stroskotanie lode a mnoho ďalších nebezpečných situácií pre Krista – čo ale hovorí o sebe? „Mne najmenšiemu od všetkých svätých“. Aký chudáčik musí byť človek stojaci na konci rady – a predsa Pavol o sebe zmýšľa, že je ešte menší!

Mnoho tých, ktorí sa označujú ako kresťania, a predsa im chýba pravá kresťanská skúsenosť, nedokáže pochopiť túto pokoru. Nedokážu pochopiť boje, obavy, nádeje a zármutky, ktoré má pravý kresťan. Práve tak ako nevidomý človek nedokáže oceniť umelecké dielo a nepočujúci prežiť potešenie z hudby, tak aj neobrátенý človek – bez ohľadu na to, či sa prehlasuje za kresťana alebo

nie – nedokáže pochopiť tento druh duchovnej pokory.

Pavol však myslel vážne to, čo napísal. Na iných miestach píše ešte pozoruhodnejšie „z ... [hriešnikov] prvý som ja“ (1. Timoteovi 1:15). „Biedny ja človek! Kto ma vytrhne z tela tejto smrti?!“ (Rímskym 7:24). Vďaka tomu, že ho učil Svätý Duch, uvidel v sebe Pavol zlé veci, ktoré neobrátенý človek na sebe nikdy nespozoruje.

Táto duchovná pokora je pocit, ktorý si každý kresťan uvedomuje. Čím viac kresťania poznajú Boha vo svojich srdciach, tým hlbšie si uvedomujú hriech. Čím viac chápu Božiu svätosť, tým viac si uvedomujú vlastnú nesvätosť a tým menej ich láka myšlienka vlastnej dokonalosti. Takúto pokoru treba hľadať!

Je v nás vôbec niečo, na čo by sme mohli byť pyšní? Zo všetkých tvorov, ktoré sa rodia do tohto sveta, nie je žiadny iný natoľko závislý od druhých ako ľudská bytosť. Kto alebo čo potrebuje po fyzickej stránke toľko starostlivosti a pozornosti ako my? Ako veľmi ignorantská po duševnej stránke je väčšia časť ľudskej rasy, a koľko biedy si spôsobujeme

pokračovanie na str. 24

Raduj sa

**Raduj sa, duša moja,
Boh na zem zostúpil
Obmytá vina tvoja
krvou ťa vykúpil.**

**I pre teba je platné
Božie zasnúbenie,
že hriechy vyznávané
najdu odpustenie.**

**Bud' Tebe za to chvála,
môj Pane Ježiši,
bud' Tebe vrelá vďaka
Za ten dar najvyšší.**

Anna Lazoňová

Tiché navíjanie

V tichu zázračnom
sa smútok strie
a vetrík ešte tichšie
pohýbe v záclone
ukrytý žiaľ.
Si samým pred sebou
samým sebou?
Či klameš svoje ja
nádejou mámivou?
Zajatec myšlienok
navíjaš kľbko
s uzlíkmi
presýpaš kamienky
spomienok
v tichu zázračnom
počuješ hlas,
že Kristus svojou láskou
rozmotal na kríži
uzlíky vín,
aby si v nádeji
uveril,
že nádej jediná
v Kristu je zjavená.

Anna Lazoňová

pokračovanie zo str. 21

vlastným bláznovstvom! Určite by sme mali byť najpokornejšími zo všetkých tvorov na zemi. Čím budeme pokornejší, tým viac sa budeme podobať na Krista, keďže sa o ňom píše, že „*sám seba zmaril ... ponížil sa*“ (Filipským 2:6-8).

Predpokladám, že nebo nám naplno ukáže, akí pokorní máme byť. Vo chvíli, keď zreteľnejšie pochopíme, ako nás Boh zachránil a previedol životom až ku slastnému požívaniu nebeskej slávy, dokonale si uvedomíme zázračnosť toho, čo Boh pre nás, ktorí mu veríme, vykonal z čírej milosti. Potom sa nám druh pokory, ktorý vidíme u Pavla, bude zdať ako jediný správny!

2. Čo Pavol uvádza o svojej autorite kázateľ

Pavol očividne považoval odovzdávanie dobrej správy kresťanského evanjelia skrze kázanie za hlavnú úlohu apoštola. Vo svojich iných spisoch to jasne potvrdzuje: „*na čo som ja postavený za hlásateľa*“ (1. Timoteovi 2:7); „*cieľom [evanjelia] som ja ustanovený za kázateľa*“ (2. Timoteovi 1:11). Na inom mieste hovorí: „*Lebo ma Kristus neposlal krstiť, ale kázať evanjelium*“ (1. Korintským 1:17).

Verím, že v Pavlovom chápaní má primárna služba kresťanského pastora spočívať v kázaní. Posledná Pavlova inštrukcia Timoteovi, ktorému zveril starostlivosť o zbor, znela: „*Káž slovo*“ (2. Timoteovi 4:2).

a) Nepochybujme o tom, že sú to Písma, ktoré vyžadujú od pastora služby kázania. Jasne to vyplýva z už spomenutých novozmluvných pasáží. Žiadny poctivý čitateľ listov Timoteovi a Títovi nedôjde k inému záveru než k tomu, že kázanie je prax vyložene biblická.

b) Nepochybujme o tom, že kazatelia sú nenahraditeľným darom, ktorý nám Boh poskytol vo svojej múdrosti. Boh je Bohom poriadku, ktorý pôsobí prostredníctvom ľudí. Nemáme právo očakávať, že bude konať nepretržitým prúdom zázrakov. Neexistuje lepší plán na zabezpečenie nepretrženého zvestovania Božej pravdy a na zachovanie Božieho štandardu v zboroch než ten, keď Boh vzbudzuje verných kazateľov v cirkvi.

c) Nepochybujme o tom, že byť kazateľom je veľké privilegium a zároveň i nesmierna zodpovednosť. Ak sa niekto stáva veľvyslancom kráľa, je to veľká česť, o koľko väčšia pocta sa dostáva tomu, kto má vystupovať ako veľvyslanec Kráľa kráľov! Je v tom aj veľká zodpovednosť, ktorá spočíva v úlohe správne reprezentovať toho, koho je veľvyslancom. Zachovať sa neverne, zlyhať, sprostredkovať menej alebo povedať viac než skutočnú správu, každá jedna takáto chyba znamená pre veľvyslanca hanbu a nemilosť. „*Preto som i ja vás vydal, aby ste boli opovrhnutí a nízki všetkému ľudu podľa toho, ako vy neostríhate mojich ciest*“, boli smutné slová, ktorými musel Boh prehovoriť ku niektorým vodcom v Izraeli (Malachiáš 2:9).

Ako veľmi je potrebné naliehať sa modliť za tých, ktorí sú kazateľmi, aby boli verní Božiemu slovu! Rovnako často by sme mali Boha prosiť o to, aby vzbudil ďalších a ďalších verných kazateľov!

3. O čom Pavol káže

Vôbec nás neprekvapuje, že Pavol káže o Kristovi, pretože práve Kristus

sa s ním v celej svojej sláve stretol na ceste do Damašku (Skutky 9:3-4). Od tej chvíle už Pavol nikdy nemárnil čas rozprávaním o niečom inom! Čo mal však na mysli, keď hovoril o „nevystihnuteľnom bohatstve Kristovom“?

- a) V osobe Krista sa nachádzajú nevystihnuteľné bohatstvá, pretože on bol zároveň Bohom i človekom. Je to bezpochyby veľké tajomstvo. Ale hlbavý kresťan sa nikdy nebude hanbiť za svoju vieru – že Kristus je ľudský aj božský. Ak by bol iba človek, nemohol by nás zachrániť od hriechov. Ak by bol iba Bohom, nikdy by nemohol zažiť naše pokušenia a slabosti. Ako Boh má moc zachrániť nás, ako človek je zase perfektne spôsobilý reprezentovať nás. To, že Kristus je Bohom a zároveň aj človekom zostáva nevyčerpatelňou a drahocennou pravdou.
- b) Dielo, ktoré Kristus vykonal pre nás svojou smrťou, vzkriesením a vystúpením, je nevystihnuteľné. On dovŕšil dielo, ktoré mu dal vykonať jeho Otec (Ján 17:4): dielo odpykania, uzmierenia, vykúpenia, substitúcie, keď ako „spravedlivý za nespravedlivých“ úplne uspokojil to, čo Boh spravodlivo žiadal od nás. Každé z týchto slov má v sebe nesmierne významné bohatstvo!
- c) Nevystihnuteľné bohatstvo obsahujú i jednotlivé úrady, ktoré Kristus zastáva vo vzťahu k svojmu ľudu. On je prostredník, obhajca, veľkňaz, pastier, lekár, kapitán, pán, hlava, predchodca a starší brat Božieho

ľudu! Kresťanom, ktorí vedú zápas, ako žiť život viery, sú všetky tieto úrady nevystihnuteľným bohatstvom!

- d) Nevystihnuteľné bohatstvo sa nachádza i v menách a tituloch, ktoré patria Kristovi. Všetky ich tu nemôžem vymenovať, ale pozorný čitateľ Písma zaregistruje tituly ako Baránok Boží, chlieb života, dvere, cesta, pravda i život, vinič, skala, uholný kameň. Neveriacemu človekovi žiadne z týchto slov nedáva zmysel, ale veriaci v nich nachádza nevystihnuteľné bohatstvo!
- e) To, čo Kristus zamýšľala pre svoj ľud, má povahu nevystihnuteľného bohatstva. Dostávame hojnú schopnosť odpúšťať, zmierovať sa, konať očisťujúco; prijímame množstvo trpezlivosti, súcitu, sily a bohatstvo slávy, ktorá príde. Kresťan veľmi dobre vie, že neexistuje žiadne iné bohatstvo v nijakej inej osobe, ktoré by sa vyrovnalo týmto veciam v Kristovi.

Všetky tieto bohatstvá sú nevystihnuteľné – sú podobné bani, v ktorej každú chvíľu objavia ďalší poklad. Aj ten najlepší kresťan vie tak málo o tomto Spasiteľovi! Vedieť však voľačo o Kristovi znamená večný život. Ten, kto má Syna Božieho, má život, ten kto nemá Syna Božieho, nemá život (1. Jána 5:12). Keď raz vojdeme do slávy, zarazí nás to, ako nedokonale sme poznali toto nevystihnuteľné bohatstvo v Kristovi a ako pramálo sme ho v skutočnosti milovali. Snažme sa teda už teraz o lepšie poznanie Krista, lebo táto cesta vedie k svätosti.

Povinnosti plynúce z Božieho Otcovstva

Vy sa teda modlite takto: Náš Otče, ktorý si v nebesiach, nech sa posväťí tvoje meno! Nech príde tvoje kráľovstvo! Nech sa stane tvoja vôľa ako v nebi, tak aj na zemi! Daj nám dnes náš každodenný chlieb a odpusť nám naše viny, ako aj my odpúšťame svojim vinníkom, a neuvoď nás v pokušenie, ale nás zbav zlého, lebo tvoje je kráľovstvo i moc i sláva na veky. Amen.

Matúš 6:9-13

Text z Matúša 6:8-13 sa zvykne nazývať modlitba Pánova. Je to modlitba, ktorú Pán učil svojich učeníkov, keď sa na neho obrátili s prosbou: „*Pane, nauč nás modliť sa*“. Táto modlitba bola podľa všetkého mienená ako vzor všetkých modlitieb.

Náš problém je, že často nevieme, ako sa máme modliť aj napriek tomu, že Boh nám dal Syna, ktorý sa za nás prihovára a Svätého Ducha, ktorý sa v nás modlí. Pán Ježiš dáva túto modlitbu ako vzor a hovorí, aby sme sa podľa nej naučili skutočne, opravdivo sa modliť. A to vlastne všetci chceme.

Vy sa teda modlite takto: Náš Otče, ktorý si v nebesiach

Tento verš je vstupná brána do celej modlitby. Tvrdím, že kto neprejde touto vstupnou bránou, pravdepodobne minie zvyšok celej modlitby a celého modlitebného života, pretože ďalší text hovorí o dvoch postojoch, ktoré potrebujeme mať, ak chceme poznať požehnanie a plnosť modlitby.

Ten prvý postoj je v slovách: *Náš Otče* a znamená, že potrebujeme poznať Boha nielen ako Stvoriteľa a nášho Udržiavateľa, ale ako Otca, ktorý nás povolal k novému životu skrze vieru v Pána Ježiša Krista. Takýto vzťah potrebujeme mať s ním. Inými slovami: Ak nepoznáme, že Boh je naším Ocom, nikdy nebudeme mať dôveru pristúpiť k nemu ako k Otcovi a prosiť ho ako Otca. Naše modlitby budú neurčité a nebudeme nikdy vedieť, či nás Boh vypočul alebo nevypočul a či sa môžeme na neho spoľahnúť.

Druhý postoj je v slovách: *ktorý si v nebesiach* a vyjadruje, že potrebujeme hľadiet' na Boha ako na Otca, ktorý je v nebesiach. Máme tendenciu mať Boha podľa našich predstáv. To, čo často urobíme je, že Boha nevidíme takého, akým on je.

Teda, keď k nemu prichádzame, potrebujeme mať pred očami dve veci. Prvou je Boží majestát, ktorý nás bude viesť k úcte. A druhou je: Potrebujeme mať s ním vzťah. Ten najbližší, familiárny vzťah, ktorý nás bude viesť k dôvere. Ak by sme mali iba vedomie Jeho veľkosti a nemali s ním dôverný vzťah, budeme sa chvieť a budeme sa báť k nemu pristúpiť.

V tomto článku sa chceme pozrieť na ďalšiu časť tejto témy a tou je: *Aké povinnosti z Božieho otcovstva vyplývajú pre nás?*

Máme radšej privilégia alebo máme radšej povinnosti? Som presvedčený, že

kvôli pádu a hriešnej prirodzenosti naše zmýšľanie je často takéto: *Dajte mi privilégiá, ale nechcete odo mňa nič, neklad'te na mňa žiadne povinnosti.* Pred takýmto postojom nás však Písmo varuje, pretože obrovské privilégiom hovoriť Bohu ako k Otcovi, prináša aj povinnosti. Na toto sa niekedy zabúda. Máme tendenciu búriť sa proti tomu, čo Boh od nás chce, pretože vidíme povinnosť ako niečo zlé. A k tomu navyše ešte pochybnosti: *Ako by povinnosť mohla súvisieť s milosťou?* Toto sú problémy, ktoré máme a preto sa často pýtame: *Prečo by sme mali hovoriť o povinnostiach plynúcich pre nás z Božieho otcovstva?* Odpoveď je jednoduchá: *Preto, lebo Písmo hovorí, že keď Boh je naším Otcom, máme voči nemu ako k nášmu Otcovi aj povinnosti.*

Písmo vedie k tomu, že keď som synom svojho otca, mám voči nemu isté povinnosti. Tak je tomu v pozemskej rovine voči pozemskému otcovi, a tak je to aj nebeskej rovine voči nebeskému Otcovi. Teraz hneď na začiatku si musíme povedať, že tieto povinnosti sú povinnosti, ktoré budeme pokladať za privilegované povinnosti. Tieto povinnosti sú iné, ako keby Boh naším Otcom nebol. Tieto povinnosti vychádzajú z nášho privilégia. A v tomto je podstata a rozdiel. To znamená, že keď máme privilégiá, výsady Božieho otcovstva, tak všetky povinnosti sa odvíjajú od nich. A to je milosť.

Milosť nám dala obrovské privilégiá. Dostali sme prístup k Bohu, dostali sme Božiu Otcovu lásku a všetko ostatné, ale milosť súčasne očakáva aj odpoveď/reakciu na výsady, ktoré máme. Pretože ak milosť je milosťou, tak milosť nemôže byť niečím, čo len minie našu myseľ, ale

musí byť niečím, čo zasiahne náš život a úplne ho stransformuje a zmení. Pýtame sa: Ako milosť bude meniť náš život? Ako Božie Otcovstvo poznačí náš život? Odpoveď Božieho slova je, že to súvisí s našimi povinnosťami, privilegovanými povinnosťami, ktorým nás Boh učí, ako Otec učí svojich synov. On nás naučí žiť ako svojich synov. Preto nevidíme tieto povinnosti, plynúce z Božieho Otcovstva, ako niečo negatívne. Vidíme ich ako dôsledok privilégií, ktoré sme získali.

Potrebujeme si uvedomiť, že aj v iných stránkach nášho života s privilégiom prichádza povinnosť. Napr.: Mám privilégiom byť otcom, tak súčasne s tým mám aj povinnosť sa správať ako otec. Mám privilégiom, že počujem evanjelium, mojou povinnosťou je veriť evanjeliu. Mám privilégiom sa modliť, tak mojou povinnosťou je modliť sa, a pod. Každé privilégiom sa premieta do povinnosti, ktorá má dopad na náš život a na naše šťastie. Sú kresťania, ktorí sú neposlušní, ktorí sú leniví, zanedbávajú svoje povinnosti a vyhovárajú sa, že to potom nie je o milosti. Ale výsledkom toho je, že sú nešťastní.

Preto o povinnostiach plynúcich z Božieho otcovstva hovoríme ako o privilegovaných povinnostiach. To, čo potrebujeme, je hľadiť na tieto povinnosti s láskou, s túžbou, s očakávaním a s vďačnosťou, že práve tieto privilegované povinnosti naplnia náš život. Že je to Boh, ktorý ukazuje, čím máme naplniť svoje životy, aby mali zmysel, aby Jeho oslávili.

Takže sa pýtame: *Aké povinnosti nám plynú z Božieho otcovstva?* Samozrejme, v tomto článku všetky nevymenujeme. O niektorých si povieme teraz

a iné si pre seba budeme objavovať pri čítaní Písma.

Ak Boh je mojím Otcom, potom moja prvá povinnosť je spoznávať ho ako Otca, čo je úplne prirodzené. Boh nám nedal Otcovstvo na to, aby sme vedeli len v tom momente, keď sme sa obrátili, že On je našim Otcom. Boh nám dal Otcovstvo, aby sme ho spoznávali a žili tým (podľa toho).

Preto naša prvá povinnosť je poznávať ho ako Otca. „*Ale teraz poznajúc Boha, ba čo viac, poznání súc od Boha*“ (Galatským 4:9). *Poznajúci Boha a poznání od Boha* – to sú dve stránky vzťahu s Bohom. Je to dvojsmerný vzťah. Našou povinnosťou je tento vzťah rozvíjať, pestovať a vložiť sa do neho. Vzťah vychádza z privilégia, že On nám otvoril prístup k trónu milosti, že máme k Otcovi skrze Krista prístup v Duchu.

Máme k nemu pristupovať so smelou dôverou, pretože Písmo uvádza, že Svätý Duch odhaľuje, čo nám je z milosti dané od Boha. Aby sme vedeli, aby sme poznali, čo nám Boh z milosti dáva. „*A my sme nedostali ducha sveta, ale Ducha, ktorý je z Boha, aby sme vedeli, čo všetko nám je z milosti darované od Boha*“ (1. Korintským 2:12).

Poznaj, kto je náš nebeský Otec a poznaj to skúsenosťne. Nauč sa, ako zmýšľa a poznaj, že sa o teba denne stará. Poznaj, že má veci pod kontrolou. Poznaj, že potrebuješ mať s ním úprimný vzťah. Svätý Duch v našich srdciach volá: *Abba Otče* (Galatským 4:6; Rímskym 8:15). Prečo nás Svätý Duch učí hovoriť: *Abba Otče*? Preto, aby sme len vedeli, že Boh je našim Otcom a robili si v živote, čo chceme? Nie! Ale preto, aby nás vtiahol do spoločenstva s Otcom. Aby nám dal

zakúšať, čo je nám z milosti dané. Otcovstvo prináša povinnosť prichádzať k Otcovi a spoznávať ho. Nech toto charakterizuje náš život a nech toto vo svojich živote naozaj činíme.

Ak je Boh našim Otcom, potom majme k nemu úctu. To je druhá povinnosť vyplývajúca z Božieho Otcovstva. Pán sa pýta Izraelcov v liste Malachiáša: „*ale ak som ja otec, kde je moja česť?*“ (Malachiáš 2:6). Títo ľudia okrádali Boha o česť tým, že si ho ctili menej ako svojich kráľov. Prinášali mu zlé, chybné obete. Prinášali mu to, čo pre nich už nemalo cenu namiesto toho, aby Bohu priniesli to najlepšie.

Boh od nás očakáva, že ho budeme mať za vzácneho, nevšedného, výnimočného a budeme ho pokladať za naše najväčšie šťastie a dobro, že ho budeme čtiť. Ide to dohromady s milovaním Boha, ide to spolu s tým, že Boh nám je Otcom a je nám veľmi blízky? Ide to spolu! Zoberme si príklad z Pána Ježiša, ktorý povedal: „(Ja) *ale ctím svojho Otca*“ (Ján 8:49). Našou druhou povinnosťou, ktorá vyplýva z toho, že *ak Boh je našim Otcom, je, že ho budeme čtiť ako Otca.*

Ak Boh je našim Otcom, potom mu zo srdca slúžme. To je tretia povinnosť vyplývajúca z privilégia, že Boh je našim Otcom. V Matúšovom evanjeliu čítame podobenstvo o dvoch synoch, ktorých otec požiadal, aby išli pracovať na jeho vinicu (Matúš 21:28-31). Tieto požiadavky Boh dáva ako porovnanie izraelskému národu, od ktorého očakával, že budú mať k nemu vzťah ako k Otcovi a budú pre neho pracovať ako pre Otca. Ale miesto toho navonok povedali: *Áno, ideme, budeme pracovať pre*

Teba, ale v skutočnosti ich srdce nebolo obrátené k Otcovi, v skutočnosti si robili, čo sami chceli a išli si po svojom. Pán Ježiš im hovorí, že takto ich predbiehajú cudzoložnice do kráľovstva nebeského a colníci, ktorí oluutovali svoje hriechy a obrátili sa. Práve synovstvo v sebe donáša pravé oddanie sa Otcovi slúžiť mu. Každý z nás niekomu slúži. Nikto z ľudí nie je neutrálny. Žiaden čas nášho života nie sme neutrálni. Keď neslúžime Bohu, slúžime niekomu inému. Nikdy nemôžeme povedať tak, že keď v nedeľu na evanjelizácii rozdávame letáčiky (traktáty), vtedy slúžime Bohu a zvyšok týždňa si môžeme robiť podľa seba. Nie! Tam, kde je pravé Otcovstvo, očakáva sa aj pravý postoj synov žiť s Otcom a slúžiť mu. Otec a syn sú si veľmi blízki. Sú tými, ktorí žijú pod jednou strechou. Otec má právo povedať synovi: Chod' a urob to a to. A syn ide rád. O čo skôr, keď vie, že jeho Otec je dokonalý.

V Otcovom dome sa syn nielen veľmi raduje a veselí, ale aj usilovne slúži. Potrebujeme poznať nielen naše privilégia, ale potrebujeme poznať aj naše povinnosti. Pretože, keď nebudeme plniť naše povinnosti, nebudeme mať ani radosť z našich privilégií.

Štvrtá povinnosť: **Ak Boh je naším Otcom, potom ho napodobňujeme.** „*Vy teda buďte dokonalí, ako váš Otec, ktorý je v nebesiach je dokonalý*“ (Matúš 5:48). Text hovorí o tom, že nebeský Otec je milosrdný a dobrotivý k svojim nepriateľom, dáva im dažde, dáva im slnko a stará sa o nich. Biblia tu vo verši 48 predkladá princíp, ktorý hovorí: *Buďte dokonalý, ako je dokonalý váš Otec.* Apoštol Pavol píše: „*Napodobňujte Boha, ako milované deti*“ (Efezským 5:1; ECAV). Slo-

vo „napodobňujte“ by sa z gréčtiny dalo preložiť slovom: „imitujte“ – „...*imitujte Boha ako milované deti*“. Deti zvyknú napodobňovať svojich rodičov. Pán Ježiš nás k tomu povzbudzuje. Napodobňujme Jeho spravodlivosť. Napodobňujme Jeho dobrotu. Napodobňujme Jeho lásku, Jeho zhovievavosť, atď. A keď sa ideme modliť, tak toto nech je v našej mysli: *Otče, ja chcem byť podobnejší Tebe, chcem byť človek, ktorý sa bude viac Tebe podobať a viac Tebe slúžiť.* Naša povinnosť je v každodennom živote napodobňovať Otca.

Piata povinnosť: **Ak Boh je naším Otcom, potom sa podriaďujeme Jeho výchove.** „*Môj synu, nepohŕdaj kázňou Pánovou ani neomdlievaj, keď si ním káraný! ...svojho tela otcov sme mali za káznitelov a ostýchali sme sa; či sa teda o mnoho viacej nepodriadime Otcovi duchov, aby sme žili?!*“ (Židom 12:5+9). V tomto texte sa Otcova kázeň nemyslí ako nejaké nepremyslené švihanie alebo bitie, ale myslí sa tu pod ňou výchovná kázeň, ktorá sleduje istý cieľ, ktorým je posvätenie, spravodlivosť, pokojné ovocie. Text hovorí, že nesmieme Bohom ako Otcom pohŕdať, keď nás kára, ale sa mu v tejto výchove podriaďovať. Dôverovať mu, lebo On vie, čo robí.

Sú chvíle, kedy sme veľmi zranení, skúšaní a pýtame sa: Prečo to Pán dopustil? Odpoveďou je: Pretože je náš Otec. To je konečná odpoveď, ak som Jeho. Je to preto, lebo je náš Otec a pretože bez tohto by sme neboli tým, čím máme byť – totiž viac podobný Pánovi Ježišovi Kristovi. Môžeme sa tešiť, že máme Otca, že nie sme cudzoložnatá, o ktoré sa nikto nestará. Človek, ktorý má Otca, má výsadu byť vychovávaný

a jeho povinnosťou je poddávať sa výchove, nebyť vzdorovité dieťa.

Keď nás Boh vychováva, snažíme sa zvrátiť výchovné prostriedky. Možno nás Boh vychováva tak, že nás napomenie doma cez manželku. Dokonca Boh vie použiť neveriacich ľudí k tomu, aby zlomil naše pyšné charaktery a naučil nás poddávať sa mu. Poddávajme sa mu a keď prichádzame k nemu v modlitbe a hovoríme: *Náš Otče*, súčasne nehovoríme: *Nevychovávaj ma*. Hovoríme: *Náš Otče, ďakujem Ti, že ma vychovávaš. Prijímam Tvoju výchovu. Prijímam veci, ktoré si dopustil*. Nech toto je v našich životoch.

Šiesta povinnosť: **Ak Boh je naším Otcom, budme vďační.** „*Preto, keď prijímame nepohnutelné kráľovstvo, budme vďační a vďakou svätoslúžme ľúbe Bohu s úctou a bážňou Božou, lebo náš Boh aj je ohňom, spaľujúcim*“ (Židom 12:27-28; tiež Kolosenským 3:15). *Budte vďační!* Boh očakáva, že keď k nemu pristupujeme, prichádzame s postojom vďačnosti. Vďačnosť je vyjadrenie toho, že všetko dobré sme dlžni Jemu. Nech vďačnosť je v našich životoch ako šiesta povinnosť.

Keď Boh je naším Otcom, je našou povinnosťou milovať svojich bratov. To je siedma povinnosť. „*A každý, kto miluje toho, kto zrodil, miluje aj toho, ktorý sa z neho narodil*“ (1. Jána 5:1). Ak milujeme Boha, ktorý dáva nové narodenie, milujeme aj tých, ktorí sa z Neho narodili. Inými slovami: Prečo

milujeme bratov? Pretože milujeme Boha, ktorý nám ich dal. Existuje hlboké puto s ostatnými bratmi? Pravdaže existuje, lebo aj oni sú kúpení rovnakou krvou, akou som kúpený aj ja. Sú rovnako zrodení Svätým Duchom ako som aj ja. Medzi skutočnými bratmi a sestrami v Kristu, medzi tými, ktorí veria v evanjelium, je silné puto. Keď sme znovuzrodení, našou povinnosťou je milovať svojich bratov v Kristu Ježišovi. „*Vidzte, akú lásku nám dal Otec – aby sme sa volali deťmi božími, a sme nimi*“ (1. Jánov 3:1).

Neexistuje človek, ktorý dokáže povedať: *Náš Otče*, byť vypočutý a súčasne nenávidieť brata. Človek, ktorý má privilégiu pristupovať k Otcovi, pristupuje ako milovník bratstva. Božie dieťa je vďačné za rodinu, ktorá je pred Božím trónom a je jedným z nich.

Čo na záver? Nuž, keď sa modlíme: *Náš Otče*, nech naše slová odzrkadľujú postoj, že chceme mať vzťah s Otcom a že o tento vzťah usilujeme. Nech je to čestné vyjadrenie našej úcty. Nech je to naše najhlbšie vydanie sa Jemu do služby. Nech je to naša najhlbšia túžba napodobňovať ho. Nech je to naša najhlbšia vďačnosť za to, kým nám On je. A nech je to spojené s láskou k zvyšku Božej rodiny, ku ktorej patríme. Vtedy naše *Náš Otče* bude mať váhu. A vtedy zazvoní odpoveď pred Božím trónom a my budeme vedieť: *Boli sme s naším Otcom*.

Lebo neposlal Boh na svet svojho Syna, aby súdil svet, ale aby bol svet spasený skrze neho.

Ján 3:17

Prvá kniha Knihy Žalmov

*Spievajte Hospodinovi žalmy, lebo učinil preslávné veci;
nech je to známe po celej zemi!*

Izaiáš 12:5

Kniha Žalmov pozostáva zo stopäťdesiatich kapitol. Je to spevník, ktorý obsahuje chválospevy, žalospevy, trúchlospevy, vďakyvzdania a ďalšie iné druhy piesní. Je to vynikajúci, vyvážený, inšpirovaný spevník. Je to spevník, z ktorého Boží ľud čerpal stáročiami ako pred príchodom Krista, tak aj potom a ktorý je nádherne kristocentrický – plne zamierený na Pána Ježiša Krista. Bol to spevník, ktorý Božiemu ľudu prakticky každodenne pomáhal. V tomto článku sa budeme venovať Prvej knihe Knihy Žalmov, ktorá má štyridsaťjeden kapitol (žalmov).

Teraz žijeme v čase po Letniciach. Niektorí kresťania hovoria, že to je Stará zmluva a pre nás v nej už veľa nie je. Ale Pavol hovorí, že každé písmo vydýchnuté Bohom je užitočné (2. Tim 3:16) a má na mysli Starozmluvné zväzky, keďže hovorí Timoteovi: *od detstva znáš Sväté písma* (výpoveď sa aplikuje aj na celú Novú Zmluvu, ktorú Boh tiež nazýva Písmo). Takže Kniha Žalmov je plne určená Bohom i pre nás, má zámer i pre dnešnú dobu.

Pýtame sa však, ako z nej brať úžitok?

Jedna z odpovedí je, že keď čítame Knihu Žalmov, potrebujeme pochopiť, aký význam jednotlivé žalmy mali vtedy, čo vtedy ľuďom hovorili, pri akých príležitostiach boli napísané/zostavené, v akých situáciách sa pisatelia nachádzali. Položme si otázku: Sú dnes takéto situácie v našich životoch? Niekedy povieme: očividne nie sú. Nechodíme napríklad do Jeruzalemského chrámu trikrát do roka, ako chodili praví Židia. Ale vždy nájdeme analógiu a určite sú situácie, v ktorých ich môžeme s úžit-

kom aplikovať. Napríklad postoj, s akým chodili pútnici do Jeruzalema, by zaiste mal rezonovať v našich srdciach, keď v deň Pánov prichádzame uctievať Ho. Iné situácie sú však úplne identické. Aj nám je ťažko, keď nás naši nepriatelia duchovne, či fyzicky alebo psychicky sužujú. Sú chvíle, keď sme padli do hriechu ako Dávid a potrebujeme sa z neho vyznať. Sú chvíle, keď túžime Bohu vyjadriť chválu, chválospev – a žalmy nám v tom pomôžu. Sú chvíle, keď nám chýba zhromaždenie Božieho ľudu a túžime tam ísť – a aj vtedy otvoríme niektoré žalmy. Inými slovami: je tu stále množstvo žalmov, ktoré môžeme priamo (dokonca bez potreby hľadania analógie) dnes aplikovať do svojich životných situácií. Pri čítaní však vždy potrebujeme čítať žalmy z perspektívy naplnenia Kristovej obeti, nie jej očakávaní. Musíme mať na mysli s tým súvisiace zmeny: chrám bol zničený, Boha už máme uctievať na ktoromkoľvek mieste, uctievanie už nie je centralizované do jedného chrámu, atď. Keď toto všetko zoberieme do úvahy, zistíme, že máme

pred sebou úžasnú praktickú knihu pre dnešok, ktorá je schopná celý náš život naplniť a pomôcť nám. Zistíme, že situácie, ktoré prežívali skutočne obrátení Izraelci, budú v mnohom zodpovedať našim situáciám a rovnako ako im bude Kniha Žalmov pomáhať aj nám.

Kniha Žalmov, týchto stopäťdesiat kapitol, je formálne rozdelená do piatich častí (do piatich kníh). Nevieme zodpovedať s istotou otázku, na základe čoho bolo toto rozdelenie v zmysle: aká je nosná téma každej knihy, ale vieme povedať, že v každej z nich nachádzame istý tok, isté skupiny žalmov a na to sa v ďalšom chceme pozrieť. Prečo? Pretože je dôležité vnímať, že čo približne nájdeme v Prvej knihe Knihy Žalmov, čo v Druhej, čo v Tretej, a tak ďalej. Lebo to mi pomôže orientovať sa v celej Knihe Žalmov a keď mám v živote problém, tak už viem, ktorú knihu si mám otvoriť, kam mám ísť. Neotvorím Knihu Žalmov len tak náhodne, ale budem vedieť, že keď zápasím s konkrétnym problémom, pôjdem do príslušných kapitol, pretože práve tie boli napísané práve preto, aby Božiemu ľudu pomohli v príslušnom zápase. Takže máme ďalší dôvod, prečo sa s Knihou Žalmov oboznámiť – aby sme boli ako dobrí lekári duše nás i iných. Verím, že každý kresťan sa potrebuje oboznámiť s Bibliou tak, aby sa na ňu vedel dívať ako na knihu, ktorá mu má pomôcť v jeho situácii a vie, kde nájde to, čo práve potrebuje.

Čím začína Kniha Žalmov?

Kniha Žalmov ako celok začína zvláštnym žalmom. Je iný ako všetky ostatné. Môžeme povedať, že Kniha Žalmov začína opisom dvoch ciest, pretože prvý žalm je o dvoch cestách. Pán

Ježiš Kristus v Evanjeliu podľa Matúša 7:13-14 hovorí podobenstvo o širokej a úzkej ceste, o úzkej a priestranné bráne a Kniha Žalmov začína práve tým, že rozdeľuje ľudí na dve kategórie. V prvej kategórii sú ľudia, ktorí majú záľubu v zákone Hospodinovom. Nosia ho v mysli, rozjímajú nad ním dňom i nocou. Inými slovami, celí sa mu oddávajú a majú radi to, čo hovorí Božie Slovo. Títo ľudia sa vyhýbajú bezbožnému vplyvu, aby nechodili podľa rád bezbožných, aby nechodili po ich cestách, aby medzi nimi nesesávali. Pozitívne sa však upriamia na Pána a na jeho Slovo a prvý žalm hovorí, že výsledok je prinesenie Bohu milého ovocia a čokoľvek takýto človek bude robiť, podarí sa mu. „*A bude ako strom, zasadený nad potokmi vody, ktorý dáva svoje ovocie svojím časom, ktorého list nevädne, a všetko, čokoľvek bude robiť, podarí sa mu*“ (verš 3). Títo ľudia svojím časom donesú ovocie a budú požehnaní.

V druhej kategórii sú ľudia, o ktorých sa hovorí ako o bezbožníkoch. Žalm hovorí o súde a o ich strašnom konci, lebo hovorí, že neobstoja bezbožní na súde ani hriešnici v zhromaždení spravodlivých. Občas vidíme, že ľudia, ktorí skutočne nemajú záujem o Božie slovo, dlho na zhromaždeniach neobsedia. Chceli by niečo „atraktívnejšie“. Tento žalm dáva tón pre všetky žalmy. Ak naozaj milujeme Božie slovo a milujeme počúvať to, čo si Boh myslí a ideme po tejto ceste, potom kniha žalmov bude mať pre nás obrovský úžitok.

Máme dve cesty a dve skupiny ľudí. Je to veľmi dôležitý vstup do knihy Žalmov, lebo sami pre seba si musíme zodpovedať otázku: Po ktorej ceste kráčam?

Nasleduje druhý žalm, ktorý je očividne mesiánsky. Je to žalm o Pánovi Ježišovi Kristovi: „*Prečo sa búrila národy, a ľudia myslia márne veci? Kráľovia zeme sa postavujú, a kniežatá sa spolu radia proti Hospodinovi a proti jeho pomazanému*“ (verše 1 a 2). Druhý žalm očividne vedie k tomu, aby sme poslúchali Syna, usmerňuje nás na Božieho Syna, na jeho Božstvo, na jeho moc a suverénne kralovanie, na jeho súd (roztlčie národy). Vedie nás k tomu, aby sme boli rozumní rovnako my ako aj králi a sudcovia zeme. „*Slúžte Hospodinovi v bázni a vesel'te sa s trasením*“ (verš 11). Slúžte Hospodinovi, neslúžte modlám a sebe. Slúžte Hospodinovi v bázni, s vedomím, kto je ten, komu slúžite. To *vesel'te sa* samozrejme nehovorí o vynútenej radosti, ale o radosti, keď si uvedomujeme, že tento, tak veľký Boh, ktorému slúžime, je s nami, je pri nás. „*Blahoslavení sú všetci, ktorí sa k nemu utiekajú*“ (verš 12). V tomto žalme je plné evanjelium. Inými slovami, hneď Žalm dva upriamuje na Krista a volá k poslušnosti jemu a evanjeliu a sľubuje požehnanie evanjelia.

Potom začína skupina žalmov, ktoré môžeme nazvať *Dávidove žalmy*. Dávid v nich opisuje situácie, ktoré prežíva. Opisuje ťažkosti a prenasledovania vo svojom živote. Od Žalmu tri toto je prakticky hlavný tón Prvej knihy, pretože Dávid ťažkosti svojho života preniesol do textov. Keď ti bude v živote ťažko a budeš prenasledovaný duchovnými nepriateľmi, budeš prenasledovaný problémami v živote, budeš sklúčený, bude sa ti zdať, že si odvrhnutý, opustený, tak otvor Prvú knihu Knihy Žalmov

od žalmu tri ďalej. Sú to modlitby, ktoré sa vtedy môžeš modliť v duchu žalmov. Niekedy, keď sa človek cíti ako ochromený, je ťažko prísť pred Pána a modliť sa. V textoch od žalmu tri čítame, ako sa Dávid sťažuje: Ako mnoho je mojich protivníkov a mnoho tých, ktorí povstávajú proti mne; ako hovoria o jeho duši, že nemá záchranu v Hospodinovi, ale potom sa posilňuje v Hospodinovi, lebo On je štítom vôkol neho. Dávid je posilnený v Hospodinovi, a preto si môže spokojne ľahnúť aj napriek tomu, že má mnoho nepriateľov.

Štruktúrálna náplň *Dávidových žalmov* je v podstate podobná. Dávid opíše, čím prechádza. Opíše ťažkosť, v ktorej sa nachádza. Vylieva Bohu svoje srdce, vydáva sa mu bez pokrytectva, ale hneď nato sa utvrdzuje, že má Hospodina a že je hodné sa na neho obrátiť. A keď sa na neho obráti, prichádza do jeho duše pokoj a úľava.

Pamätajme si, že Prvá kniha žalmov je viacej zameraná na žalmy v ťažkostiach, v ktorých sa nachádzame, keď nás iní prenasledujú, i keď niekedy ani nevieme prečo. Ako Jób, nie sme si ničoho vedomí. Toto sú žalmy, ktoré si práve vtedy potrebujeme čítať.

V Prvej knihe sa nachádzajú aj jasné mesiánske žalmy. Mesiánsky žalm je ten, ktorého témou je Pán Ježiš. Je to žalm dva, ďalej žalm osem, v ktorom je Pán Ježiš vyvýšený ako ten, ktorý naozaj získava vládu, ktorú stratil Adam nad stvorenstvom.

Ďalší mesiánsky žalm je známy žalm šestnásť. „*Lebo nezanecháš mojej duše v ríši smrti; nedáš svojmu svätému, aby videl porušenie*“ (verš 10). Cituje ho apoštol Peter v kázni v knihe Skutkov.

Ďalším z tejto skupiny žalmov je žalm dvadsiaty druhý: „*Môj Bože, môj Bože, prečo si ma opustil?!*“ (verš 2). Opisuje to, čo sa deje na kríži pri ukrižovaní a žasneme, aký je presný a je citovaný v evanjeliách v záznamoch o ukrižovaní. Žalm dvadsaťtri je žalm, ktorý hovorí o Pánovi Ježišovi úplne ako o dobrom pastierovi.

Niektoré žalmy hovoria na zvláštnu tému, napríklad žalm štrnásť: „*Blázon hovorí vo svojom srdci: Niet Boha. – Porušení sú a páchajú ohavný skutok. Niet toho, kto by činil dobré*“ (verš 1). Tento žalm hovorí o doktríne úplnej skazenosti, neskôr teologicky rozpísanej v prvých troch kapitolách listu Rímskym. Žalm štrnásť a päťdesiattri sú veľmi podobné žalmy, učia o úplnej skazenosti človeka a my vidíme, že úplná skazenosť nie je téma iba apoštola Pavla, ale je to realita, ktorá sa s nami tiahne od pádu.

Žalm pätnásť je zvláštny tým, že hovorí o Božích nepriateľoch, ako o takých, ktorí nemôžu byť v spoločenstve s Pánom. „*Hospodine, kto bude pohostíniť v tvojom stáne? Kto bude bývať na vrchu tvojej svätosti? Ten, kto chodí bezúhonne, činí spravodlivosť a hovorí pravdu svojím srdcom*“ (verše 1 a 2). Inými slovami, tento žalm hovorí o bezbožníkoch, hriešnikoch, ktorí nebudú poznať spoločenstvo s Pánom. Na druhej strane budú toto spoločenstvo poznať tí, ktorých život ukazuje, že boli ospravedlnení, že majú nový život, novú prirodzenosť od Pána, ktorú im Pán Ježiš dal pri znovuzrození.

Keď sa niekto opýta, ako k nám Boh hovorí, tak mu otvoríš devätnásť žalm. Prvá časť tohto žalmu vykresľuje, ako Boh hovorí cez všeobecné zjavenie – cez

Jeho stvorenstvo, cez prírodu. Druhá časť je o privilegii zvláštného Božieho zjavenia – Biblie a tretia časť je odpoveďou služobníka na toto zjavenie, ktoré dal Boh.

Žalm dvadsaťpäť je žalm pre tých, čo hľadajú Božie vedenie vo svojich životných situáciách, prosiac Boha o ochranu v ťažkostiach a o odpustenie hriechov „*K tebe, ó, Hospodine, pozdvihujem svoju dušu. Daj mi znáť, ó, Hospodine, svoje cesty; vyuč ma svojím stezkám!*“ (verše 1 a 4). Dobrý a priamy je Hospodin, preto vyučuje pravej ceste. V žalme je obrovské povzbudenie očakávať na Hospodina, pretože on vyučuje a vedie.

Takto by sme mohli postupovať ďalej, až prídeme napríklad k žalmu tridsať. Tento žalm opisuje vďakyvzdanie za to, že Boh ho vyslobodil z ťažkostí. Asi najviac sa modlíme vtedy, keď nám je ťažko. Kniha Žalmov nás vedie aj k tomu, aby sme sa modlili aj potom, ako nám Pán pomohol. „*Vyvyšovať ťa budem, Hospodine, že si ma vytiahol z hlbín a nedal si mojim nepriateľom, aby sa radovali nado mnou. Hospodine, môj Bože, pokorne som volal na teba, a uzdravil si ma. Hospodine, vyviedol si moju dušu z ríše smrti, oživil si ma a vychvátil spomedzi tých, ktorí zostupujú do jamy*“ (verše 2-4). Žalm nás očividne vedie k tomu, aby sme, keď sme už boli vyslobodení z ťažkostí, vyvyšovali Jeho meno a vzdávali mu vďaku a chválu.

Žalm 30 a ďalšie ukazujú viac špecificky na osobný hriech Dávida a na to, aké dôležité je hriech vyznať. Napríklad žalm tridsaťjeden, verš jedenásť: „*Lebo môj život hynie v žalosti, a moje roky unikajú vo vzdychaní; moja sila klesá pre moju neprávosť, a moje kosti*

práhnú.“ Dávid si uvedomuje hriech, ktorý spáchal, potrebuje ho pred Bohom vysporiadať a potrebuje byť obnovený.

Žalm tridsaťdva: *„Blahoslavený je ten, komu je odpustené prestúpenie, ktorého hriech je prikrýty! Blahoslavený človek, ktorému Hospodin nepočíta neprávosti, a v ktorého duchu nie je ľsti. Keď som mlčal, práhly moje kosti v mojom žalostnom kriku deň čo deň“* (verše 1-3). Dávid mlčal, nevyznával svoj hriech a bolo mu to ako letné sucho – prahli jeho kosti, až kým nevyznal svoj hriech a svoje neprávosti.

Ako postupujeme od kapitoly tridsať ďalej, tak nachádzame žalmy, v ktorých Dávid vidí a vyznáva svoju vinu. Kde pôjdem, keď som zhrešil, keď som v ťažkej situácii kvôli hriechu, keď som ešte nevyznal svoj hriech? Pôjdem do žalmov tridsať a ďalej a budem ich čítať rad za radom. To mi pomôže a upriami a nasmeruje ma priznať svoj hriech, prestať s ním a ísť pred Hospodina skrze Ježiša Krista. A zažiť radosť z odpustenia. To isté v žalmoch tridsaťštyri až tridsaťšesť.

Žalm tridsaťsedem je trochu iný. Hovorí sa v ňom: nehnevaj sa na zločníkov, nezávid' tým, ktorí páchajú nepravosť. Máme najmä dva žalmy, ktoré sa týkajú tejto témy a to je žalm 37 a žalm 73. Jeden je Dávidov a druhý je Azafov, a sú si veľmi podobné. Lahko si ich zapamätáme, lebo len vymeníme poradie číslic. *„Áno, dobrý je Boh Izraelovi, tým, ktorí sú čistého srdca. Ale mne by sa bez mála boli pošinuli nohy, a už len málo chýbalo, a boli by sa kĺzli moje kroky. Lebo som závidel bláznom vidiac pokoj a blaho bezbožných. Lebo nemajú trápenia do svojej smrti, a ich brucho je vytučené.“* (Žalmy

73:1-4 ...atď.). Máme tendenciu žiarliť na tých, ktorí robia zle, ale napriek tomu sa im darí a nám, ktorí robíme dobre, je ťažko a nedarí sa nám. Príde pokušenie, príde otázka: Prečo by som aj ja nerobil tak, ako oni a mal ľahší a jednoduchší život? Odpoveď je: pretože pokorní zdedia zem, ich dedičstvo bude naveky a títo bezbožníci budú vyťatí zo zeme. Takže v žalmoch máme veľmi praktické rady do našich životov.

Žalm tridsaťosem je o skúsenosti pádu a hriechu. Opisuje, ako sa cítíme, keď sme padli do hriechu – celý žalm je o tom.

Prvá kniha Knihy Žalmov končí žalmom štyridsaťjeden. Aj v ňom je opísaná téma ako v predchádzajúcich: uzdrav moju dušu, lebo som zhrešil proti tebe (verš päť).

Čo si povieme záverom?

Prvá kniha žalmov začína žalmom o dvoch cestách a končí štyridsiatym prvým žalmom veršom štrnásť: *„Nech je požehnaný Hospodin, Boh Izraelov, od veku až na veky. Amen a amen“*. Keď sa pozrieme na zakončenie Druhej knihy Knihy žalmov, na verše osemnásť, devätnásť a dvadsať žalmu sedemdesiatdva, čo tam nachádzame? *„Nech je požehnaný Hospodin Boh, Boh Izraelov, ktorý sám jediný činí divy. A nech je požehnané meno jeho slávy až na veky! A nech je celá zem naplnená jeho slávou! Amen, amen“* (verše 18 a 19) a *„Tým sa končia modlitby Dávida, syna Izaiho“* (verš 20). Vidíme podobnosť medzi štyridsiatym prvým žalmom veršom štrnásť a medzi osemnástym, devätnástym a dvadsiatym veršom žalmu sedemdesiatdva? V čom je podobnosť? Je tam blahosla-

venie Boha, žehnanie Bohu: *Nech je požehnaný!* Adorácia – to je to správne slovo. Väčší žehná menšiemu, ale tu ide skôr o vyvýšenie Božieho mena v živote veriaceho.

Každá kniha žalmov končí podobne takýmto veršom. Podľa toho rozpoznávame rozdelenie Knihy Žalmov na jednotlivé knihy. Je to tak aj v Tretej knihe Knihy Žalmov: „*Hospodin požehnaný na veky! Amen. Amen.*“ (Žalm 89:53).

Podobne to isté v Štvrtej knihe Knihy Žalmov: „*Požehnaný Hospodin, Boh Izraelov, od vekov až na veky. A všetok ľud povie na to: Amen. Hallelujah!*“ (Žalm 106:48).

Vidíme, že tieto knihy sú delené tak, že záverečné verše knihy hovoria o požehnaní.

Nech je požehnaný Hospodin, Boh Izraelov, od veku až na veky. Amen a amen.

Prvotné zoznámenie sa s obsahom Biblie

Cieľom článku je z nadhľadu podať stručný prehľad Biblie

Keď sa obrátíme k Pánovi a stretneme sa s Bibliou prvýkrát, názvy kníh nám toho veľa nehovoria, lebo ešte nevieme, čo je v nich napísané. Apoštol Pavol píše: „*lebo všetko, čo je tam prv napísané, je napísané na naše poučenie, aby sme mali skrze trpezlivosť a skrze potešenie písíem nádej*“ (Rímskym 15:4). Teda každá jedna biblická kniha, ako Starého, tak analogicky aj Nového zákona, má pre Božie dieťa zámer – aplikované kristocentrické poučenia, ktoré vedú k získaniu a zostávaniu v skutočnej nádeji.

Nádej je očakávanie toho, čo Boh slúbil. Je závislá od viery. Pravú nádej potrebujeme podobne tak, ako ju potrebuje pútnik v cudzej krajine na neľahkej ceste domov. Tým, že budeme pozerat' práve do Písíem, Boh nás bude potešovať v nádeji.

Teda v Biblii sa nachádzajú knihy, ktoré sú určené pre nás, a ktoré majú mať veľký dopad na naše životy. Tieto knihy nie sú náhodnou zbierkou. Sú to knihy, ktoré dal nebeský autor (2. Petra 1:21) a ktorý hovorí, že: „*nikdy nebolo prorocko vynesené vôľou človeka,...*“ Teda učí, že Biblia nemá ľudský, ale božský pôvod. Pisatelia boli nesení/vedení/

unášaní tak, ako je loď unášaná vetrom, aby pod Božím prozreteľným a cíeleným konaním napísali presne to, a len to, čo sám Boh v knihách Biblie chcel mať zapísané. Toto sa nazýva inšpirácia. Výsledkom je 66 kníh Starého a Nového zákona. Preto sú tieto Písma neomylné.

Náš nadhľad začnime faktom, že celá Biblia sa sústreďuje okolo Pána Ježiša Krista. Kontext verša Rímskym 15:4, o láske medzi veriacimi, je odvodený od Kristovej lásky vziať na seba hania haniacich Boha. Keď Pán Ježiš po vzkriesení kráčal do Emaus, vykladal učeníkom, čo kde vo *všetkých písma*ch je napísané o ňom: „*A započnúc od Moj-*

žiša a od všetkých prorokov vykladal im, čo kde vo všetkých písmach je napísané o ňom“ (Lukáš 24:27). Teda systematicky vo všetkých starozmluvných Písmach je o Spasiteľovi priamo, alebo menej priamo, niečo napísané. Starozmluvné písma smerujú hľadieť dopredu s očakávaním na Neho.

Nová zmluva upriamuje hľadieť na neho naspäť. To, čo urobil pre nás, je opísané v Evanjeliách. O prvom ovocí Jeho diela čítame v Skutkoch a o tom, čo toto dielo znamená pre nás dnes, je vysvetlené v epištolách.

Kniha Skutkov – to sú činy nášho Pána cez apoštolov, skrze Svätého Ducha. Je v nej opísaný vzkriesený Pán v nebesiach sediaci pri Otcovi, ktorý aj naďalej koná svoje dielo. Zošle Svätého Ducha, aby zaodial mocou z výsosti apoštolov a cirkev, a potom rozširuje svoje kráľovstvo ďalej po celej Zemi. Odvtedy, ako Pán zomrel na kríži a vstal z mŕtvych, náš svet už nie je ten istý.

Všetky listy (epištoly) sú založené na jedinom fakte, a to, že Kristus prišiel, zomrel, vstal a teraz žije, priťahuje k sebe hriešnikov, obracia ich a tí vytvárajú zbory, ktoré sa učia s Ním, skrze Neho a pre Neho žiť bez ohľadu na to, čím prechádzajú. Učia nás, ako vierou brať úžitok zo Spasiteľa.

Potom nasleduje posledná kniha – *Zjavenie Jána*, v ktorej zjavuje svojim služobníkom, čo sa má onedlho stať s cieľom povzbudiť cirkev vo vytrvaní vo viere. Začína opisom toho, čo sa deje v siedmich zboroch Malej Ázie (kapitola 2 a 3) a toho, čo, sa deje v nebi, kde je Boh je ohromne uctievaný (kapitola 4 a 5). Potom nasleduje niekoľko paralelných „filmov“ budúcej histórie až po

koniec. Každý z nich vykresľuje históriu a zápas Cirkvi z rozličných uhlov pohľadu. To všetko na povzbudenie veriacich. Potrebujeme mať pred očami perspektívu Zjavenia Jána.

Stará zmluva ukazuje na osobu Pána Ježiša Krista a na to, čo prinesie jeho dielo. Ukazuje, že príde Mesiáš a z tohto Mesiáša budú požehnané všetky národy Zeme. Nový zákon ukazuje, ako sa to naplňa. V Starom zákone máme Nový zákon predstavený ako kvet ešte v puku. V Novom zákone máme Starý zákon už ako plne rozvinutý kvet. Posolstvo je rovnaké, stav človeka je rovnaký, Spasiteľ je rovnaký, cesta spásenia je rovnaká, a predsa Starý zákon je očakávanie a Nový zákon je jeho slávne naplnenie.

Starý zákon je zvykom deliť na knihy historické, prorocké a vyučujúce. Akokoľvek sa nám môžu na prvý pohľad zdať zložité, predsa všetko sú to prekrásne knihy plné Krista.

Päť Mojžišových kníh poznáme aj pod označením **Pentateuch**. V Genezis nachádzame počiatky, rody alebo začiatky. Je v nich opis počiatkov tejto Zeme, vesmíru, ľudstva, počiatok Božích morálnych zákonov. Nájdeme tam počiatky manželstva, rodiny, počiatky civilizácie, počiatky kultúry. Nájdeme tam počiatky života vierou s Bohom. Nájdeme tam počiatky hriechu, smrti, Božích súdov. Knihy hovoria o tom, že sme padli a potrebujeme niekoho, kto nás dovedie do ďaleko lepšieho bodu, než v akom sme začali. Nachádzame v nich počiatok sľubov evanjelia a počiatok Božieho ľudu. Oznamujú, odkiaľ pochádza manželstvo, odkiaľ pochádza hriech, prečo potrebujeme Spasiteľa, odkiaľ pochádza

myšlienka cesty spasenia, odkiaľ pochádza kultúra, hudobné nástroje a iné. Od čias Genesis pod slnkom nie je nič nové. Je preto nevyhnutné prijímať knihu Genesis doslovne a nebrať ju ako mýtus, pretože v nej nachádzame odpovede pre naše životy aj ako kresťania, ktoré nás usmerňujú na Pána Ježiša, usmerňujú nás, ako máme žiť.

Kým *Genesis* hovorí o vyvolení a povolani Izraela, *Exodus* na ňu nadväzuje a hovorí o jeho vykúpení z otroctva, spod ťažkej ruky faraóna. Musí byť urobená platba. Kompletná doktrína a zástupnej obete, doktríny o potrebe vyliatia krvi, očistenia a posvätenia, ku ktorému vykúpenie vedie – to všetko je v knihe *Exodus*. *Leviticus* ukazuje na cieľ vykúpenia – aby sme boli jeho ľud, zvláštny ľud, oddelený ľud, kráľovské kňazstvo. Boh je svätý a aj jeho ľud musí preto byť svätý. Peter cituje knihu *Leviticus* vtedy, keď nabáda cirkev k svätosti. Témou knihy *Leviticus* je posvätenie a svätosť. *Numeri*, je kniha o putovaní Izraelcov po púšti. O ich pádch, o tom, ako sú Bohom vyzdvihnutí, o tom, ako tí, ktorí neveria, musia zahynúť a iba tí, ktorí veria, obstoja. Sú to lekcie o Božej výchove. *Deuteronomium* znamená druhý zákon, alebo druhotné slovo. Obsahuje obnovenie zmluvy pred vstupom Izraela do zaslúbenej krajiny. Kniha je plná praktických lekcí o tom, ako byť oddaní Bohu, ako zmýšľať o Bohu, a ako chodiť s Ním.

Kniha **Jozuova** hovorí o tom, ako izraelský národ vstupuje do zaslúbenej zeme. Vo svojej dynamike a priebehu sa podobá na Skutky apoštolov. Mužovia viery stoja a idú vpred pod Kristovým velením až od konca. Idú ako tí, ktorí

dôverujú Bohu a vybojujú veľké boje. Sem tam utrpia prehry a majú problémy, z ktorých sa ale poučia, hľadajú nanovo Pána a idú vpred. Kniha je dobrou príručkou k duchovnému boju.

Kniha Sudcov opisuje, ako smutne vyzerá náš život, keď nemáme Kráľa. Každý si robí to, čo je dobré v jeho vlastných očiach. Kniha ukazuje, že tendenciu úpadku nezvrátia ani najlepšie sudcovia. Niet náhrady za Kráľa.

V **knihách Samuela** Boh Izraelu dáva kráľa podľa svojho srdca. Je to predzvesť iného kráľovstva a kráľa, ktorý má prísť z potomstva Dávidovho. **Knihy Kráľov** a **Knihy Kronické** poukazujú na to, ako stále nie je obnovený podľa daného sľubu Dávidov trón. Duchovný úpadok rozdeleného kráľovstva nezvrátia natrvalo ani najzbožnejší králi a ojedinelé prebudenia. Prečo toľko kníh a toľko kapitol na túto tému? Prečo toľko prorokov? Preto, aby ľudia začali očakávať iného kráľa, ktorý má prísť, ktorý im bude vládnuť a zmení ich aj vnútorne – dá im nové srdcia, aby poslúchali a milovali Božiu vôľu. Sú to lekcie o tom, ako potrebujeme Kráľa, ktorý bude od Otca, ktorý nepominie, ktorého kráľovstvo bude večné, a tak ďalej.

Samozrejme v týchto knihách sa učíme aj mnohým iným lekciami. Učíme sa o prebudeníach, učíme sa lekcie o duchovnom úpadku a o tom, čo ho spôsobuje. Učíme sa o vplyve autorít v našom živote. Učíme sa o tom, ako môže jedna autorita priviesť k úpadku kompletne celý národ alebo Boží ľud, ale i o tom, že jeden zbožný mladík ho môže zreformovať. Je v nich ukázané, ako ten, kto sa podriadi Pánovi, môže pozdvihnúť všetok Boží ľud.

Kniha Rút sa zdá trochu iná od tých všetkých a predsa úžasným spôsobom poukazuje na Pána Ježiša. Opisuje pohanskú ženu, ktorá priľne vierou pod krídla Hospodinove, Boh Izraela sa k nej prizná a z jej potomstva príde Mesiáš. Úžasné povzbudenie, rovnaké ako pri neviestke *Ráchab*. Máme v nich lekcie o tom, ako prichádzať k Bohu. O tom, ako tí, ktorí naozaj k nemu ľnú, nebudú odmietnutí.

Vráťme sa však k hlavnej línii. Izrael a Júda končia v exiloch. Ale Boh sa na nich rozpomenie lebo Dávidovská línia musí pokračovať. Po sedemdesiatich rokoch prichádza obnova pod Božím Duchom opísaná v knihách **Ezdráš** a **Nehemiáš**. Ak hľadáš princípy ako budovať cirkev Pána Ježiša, tak choď do Nehemiáša a Ezdráša, – to sú knihy, ktoré dávajú úžasné princípy. Sú to knihy, ktoré nás povzbudzujú a utrdzujú o tom, ako je Pán verný, keď mu ľudia naozaj slúžia verne a chcú konať jeho dielo podľa jeho Slova. Kniha **Ester** vyučuje, že za oponou dejín tohto sveta suverénne vládne Boh, hoci sa ani raz v celej knihe nevysloví Jeho meno.

Vyučujúce knihy **Jób**, **Žalmy**, **Príslovia**, **Kazateľ** a **Pieseň Šalamúnova** by sme nazvali viac poetické, ako historické. Učia nás, najmä formou piesní, formou rozhovorov, rozjímaní, poučení, lekcie do života. Kompletne sa v nádhernej plnosti, rovnováhe a prístupnosti dotýkajú našich kresťanských skúseností. *Žalmy* sú prekrásnou anatómiou ľudskej duše. Všetky naše kresťanské skúsenosti a stavy, ktoré sa v živote vyskytnú, nachádzame v knihe *Žalmov* nielen opísané, ale aj s predpísanou liečbou na ne. Kniha *Prísloví* je zoznam rôznych princíпов pre náš život. Sú to

knihy, ktoré nás učia múdrosti od Pána, ako si múdro počínať, ako pred Pánom múdro žiť. Kniha *Kazateľova* ukazuje ako hľadiť na čas nášho život tu na zemi a na jeho zmysel – dá sa tiež evangelizačne použiť. Kniha *Pieseň Šalamúnova* je lúbezná kniha, ktorá nádhernou formou alegórie vykresľuje vzťah Krista a jeho milovanej Cirkvi.

Knihy **prorokov** sú zoradené od **Izaiáša** po **Malachiáša**. Dajú sa rozdeliť do dvoch skupín – na tých, ktorí prorokovali pred exilom, a na tých, ktorí prorokovali po exile (resp. tiež aj v exile). Sú to proroci, ktorí prorokujú najmä Izraelu, teda severným kmeňom (napr. Izaiáš), a proroci, ktorí hovoria k Júdovi (južnému kráľovstvu) alebo iným národom. Títo proroci sú Bohom poslaní a hovoria inšpirovanú, stopercentne pravdivú zvesť.

Aký úžitok si máme zobrať z prorockých kníh? Nuž, minimálne môžeme vedieť, že proroci väčšinou prichádzajú tam, kde je nejaký problém. Keď ľud nejakým spôsobom odpadne od Pána a potrebuje vedieť, v čom odpadol od Pána. Proroci sú poslaní Bohom, a od Boha majú neomylné inšpirované posolstvo, ktoré hovoria ľudu a volajú ho k pokániu. Ukazujú mu cestu pokánia a viery, a ako sa má vrátiť späť k svojmu Bohu. Keď dnes čítame prorocké knihy, tak vidíme, že poukazujú a odhaľujú mnohé hriechy a pomáhajú vidieť, čo v našich životoch nie je tak, ako má byť. Ale nielen to, že hovoria: robte pokánie, ale poukazujú na pokánie cez Pána Ježiša Krista, pretože títo proroci ukazujú naňho, ako na toho, koho potrebujeme. Takže ani proroci nie sú od nás odtrhnutí.

Stará zmluva je plná potešení a poučení pre náš život. V jej centre stále žiari Pán Ježiš. Je o ľuďoch, ktorí hrešia, o ľuďoch, ktorí potrebujú Spasiteľa, rovnako ako je to aj v *Novej zmluve*. Je o ľuďoch, ktorým Boh poslal Spasiteľa a ktorí na to, že prišiel Spasiteľ, potrebujú odpovedať pokáním a vierou v evanjelium.

Biblia je nádherná, zmysluplná, vyvážená a vzácna kniha už len preto, že nám ju daroval Boh. Prináša úplnú pravdu a plné zjavenie toho, kto je Pán Ježiš Kristus a je dostatočná pre celý náš život. *Každé písmo vydýchnuté Bohom je užitočné na naprávanie, výchovné karhanie atď., k spravodlivosti, aby bol človek Boží dokonalejší a ku každému dobrému skutku pripravený.* Môžeme ju celý život čítať a zistíme, že ešte z nej málo vieme, pretože je veľmi hlboká. Je to kniha, ktorú máme študovať, nad ktorou máme rozjímať, z ktorej budeme čerpať nádej a potešenie. Nebojme sa

otvárať Bibliu a pamätať, že je to miesto, na ktorom nájdeme pre seba všetky odpovede a pomoc. Boh ju dal cirkvi ako učebnicu Svätého Ducha. Svätý Duch dnes nepridáva k Písmu nové zjavenie, ale ako svieca Ho pre nás osvetľuje a učí nás aplikovať ho do našich životov. Je našou výsadou pokorne prosiť: „*otvori mi oči, aby som videl predivné veci z tvojho zákona*“ (Žalm 119) a s pokorným učenlivým duchom k nej pristupovať. Biblia je uzavretá obsahom i výpoveďou a úplne dostatočná pre Boží ľud.

Keď čítame Bibliu, nenechajme sa odradiť ťažšími miestami. Čítajme znovu a znovu. Pýtajme sa, ako to Boh mienil, ako príslušné miesto poukazuje na Pána Ježiša Krista, ako ukazuje na mňa, ako ukazuje na môj život a Pán nám bude otvárať oči a vyučovať nás a my budeme duchovne rásť a viac poznávať nášho Boha.

Svedectvo Júlie

Ja som ten dobrý pastier a znám svoje, i moje mňa znajú

Ján 10:14

Môj predchádzajúci život by sa dal popísať ako klasický život dievčaťa, ktoré dospieva a s tým „objavuje“ všetko možné, čo k tomuto veku „jednoducho patrí“. Boh bol pre mňa pojem z Biblie a niečo, v čom nachádzajú starí ľudia posledný zmysel života predtým ako zomrú. Nikdy som sa o to nezaujímala a nemala som pre to ani dôvod, pretože som bola so sebou spokojná. Tri a pol roka som sa venovala MMORPG (Massive multiplayer online role – playin

game) – online hre, prakticky denne. Budovanie môjho charakteru a postavenie vo virtuálnom (neskutočnom) svete sa stalo mojím druhým životom, ktorý som žila spolu s tým skutočným. Do kuchyne som sa často dostala len pre jedlo a pitie. Vonku som sa vyskytovala len pri príchode a odchode zo školy.

Cez túto hru som poznala Belgičana, s ktorým som začala chodiť a ktorý ma dvakrát navštívil v Prahe. Ten sa stal mojou druhou závislosťou a stredom

takmer všetkého môjho záujmu. Neskôr som zistila, že som sa vzdávala všetkého a prispôbovala všetko tomu, aby som mohla tráviť čas s ním na web kamere. To ho uspokojovalo a také nároky si kládol – inými slovami: jeho závislosť ku mne prerástla do toho, že mi prakticky diktoval môj život. Z tohto obdobia mám tiež svoje prvé väčšie skúsenosti s chlapcom. Zo zvedavosti a vďaka heslu dnešnej spoločnosti: „každý to robí“, som sa začínala dostávať na nebezpečné stránky na internete, týkajúce sa porna. Môj život bol pohodlný, plný toho, čo ja chcem a čo ja potrebujem. Moja kamarátka Havalinda mi ako prvá povedala o Ježišovi, keď som nastúpila na gymnázium. Po niekoľkých dňoch sme v konverzácii narazili na to, že je veriaci. Prvá vec, ktorá ma napadla, bola: Zase niekto z tých pomätených ľudí, ktorí nasledujú slepú vieru a ktorí sa budú pekne diviť, keď sa po smrti nestane nič z toho, v čo verili.

Na prvej hodine dejepisu sme mali na papier napísať naše obľúbené knihy. Keď Havalinda napísala, že číta Bibliu, aby mohla rásť vo viere, strašne ma udivilo to slovo „rásť“ a nerozumela som, prečo to napísala. Od tej doby sme spolu veľa hovorili a stali sme sa dobrými kamarátkami. Ja som sa jej neustále snažila podsúvať argumenty a dokladovať, že existencia Boha je vylúčená. Každopádne som sa o to začala zaujímať. Chodila som s ňou von. Ona mi umožnila prístup k množstvu veľmi zaujímavých informácií v podobe knižiek a internetových stránok. Zhovárali sme sa každý deň, a to ako s Havalindou, tak aj s mojím chlapcom. Paradoxom bolo, že z každej strany som dostávala úplne iné informácie.

Ako prvé povinné čítanie v škole sme mali prečítať prerozprávané Olbrachtové biblické príbehy. Základný obsah Biblie som poznala v rámci všeobecného prehľadu. Keď som si však začala čítať Olbrachtovu prerozprávanú knihu Genезis tentokrát, stalo sa niečo zvláštne. Celý príbeh prvej kapitoly sa mi začal vrývať do mysle a úžasne dávať zmysel. Ten pocit neviem popísať. Bolo to, ako keby mi niekto odstraňoval neviditeľné klapky z očí. Jednoducho som neverila, že tomu začínam veriť. Hneď ten deň som doma vzala Nový zákon, ktorý som objavila v izbe môjho malého brata a začala som čítať Matúšovo evanjelium.

Prečítala som si, kto to bol Ježiš, čo na svete vykonal, ako zomrel a ako vstal z mŕtvych. Skutočnosti, ktoré som predtým poznala, mi ale nepripadali dôležité. Prečítala som si tiež knihu, ktorá vedecky a historicky podkladá a považuje Kristovo zmŕtvychvstanie za „udalosť dejín, pre ktorú máme tie najpresvedčivejšie dôkazy“. Ale hlavne som sa začala zaoberať evolučnou teóriou. Čím viac som sa tým zaoberala, tým viac nezmyselné mi to pripadalo. Zaujímala ma Darwinova teória o pôvode druhov prírodným výberom a vôbec vznik života na zemi. Videla som tiež veľmi zaujímavé DVD s množstvom informácií o ľudskej bunke a o tom, ako funguje DNA. Začalo mi dochádzať, že život na tejto planéte nemohol vzniknúť sám od seba, pomocou náhody a prírodných zákonov, taký dokonalý, aký ho poznáme dnes. Zistila som, že mnoho vedcov po celom svete sa touto problematikou zaoberá. Niektorí vedci z USA sa domnievajú, že mechanizmus bunky organizmu je ten najzložitejší stroj vo

vesmíre. Tieto stroje majú nespočetné (veľké) množstvo „súčiastok“ – každá so špecifickou funkciou a dohromady tvoria jedinečný a dokonalý mechanizmus, ktorý bude fungovať len vtedy, ak je každá jeho súčiastka v ten správny čas na tom správnom mieste. Len tak totiž môže prebehnúť i ten najjednoduchší biochemický proces. Tu nastáva pre Darwinovu teóriu jeden z prvých zásadných problémov. Aby „mechanický stroj“ bunky mohol fungovať, potrebuje mať všetky súčiastky naraz. Nemohli sa tam jednoducho len tak postupne pridávať, pretože pre život sú potrebné VŠETKY SÚČASNE. Darwinov reťazec by som si teoreticky vedela predstaviť, ale len do tej doby, kým neprídeme na úplný začiatok. Ako prvá živá bunka prišla k životu a odkiaľ sa vzal zložitý reťazec aminokyselín tvoriacich bielkovinu, ktorá tvorí DNA informáciu?

Prečo toto všetko popisujem? Bola to práve mylná predstava o tom, ako sme sa sem dostali, ktorá mi predtým

bránila prijat' nekonečne nádhernejšiu a krásnu skutočnosť. A tou je existencia Stvoriteľa, ktorý stvoril všetku komplexnosť života, ktorý vidíme okolo seba. Stačí sa pozrieť z okna na stromy a kvety, na zvieratá. Jeden z najúchvatnejších príkladov „nezjednodušiteľnej zložitosti“ je napríklad organizmus žirafy. Páči sa mi táto často používaná ilustrácia: Nemôžete očakávať, že po výbuchu v tlačiarňi dostanete dokonalý slovník. A so životom to nie je inak.

Čítaním Biblie nachádzam samu seba, ale hlavne toho, ktorý ma stvoril už v lone mojej matky. Začala som poznávať svojho Stvoriteľa! Poznala som, že som hriešna a preto ďaleko od Boha, a že potrebujem niekoho, kto ma zachráni z hriechu. Hriech totiž neznamená len zabiť alebo kraďnúť, ale akékoľvek neuposlušnutie Božieho príkazu. Ale Boh je milosrdný a s hriechom skoncoval raz navždy. Zostúpil na zem v podobe Ježiša a na kríži zomrel miesto mňa za moje hriechy. Vstal z mŕtvych a zlomil moc smrti. A vstať s ním môže každý, kto uverí.

Zmenil sa mi život a všetok môj pohľad na minulosť, prítomnosť i budúcnosť vrátane smrti a života po nej. S mojím chlapcom som si prestala rozumieť a za niekoľko mesiacov som sa s ním rozišla. Od hrania akéhokoľvek druhu počítačových hier som upustila. Boh mi otvoril oči, aby som videla, aký môj chlapec naozaj je a tiež to, ako ma hriech skrze závislosť na ňom a na tej hre, ovládal. Viem, že po smrti strávim život s Tým, kto ma zachránil od záhuby v mojom hriechu, pretože ma nekonečne miluje a za to som mu nesmierne vďačná.

Julie Bílková, Praha

Informácia o 2. ročníku konferencie **Stvorenie a súčasná veda, Žilina 2010**

Výsledkom desaťročí „moderného“ vedeckého poznávania je prijatie názoru, že vesmír, Zem a život sú výsledkom prírodných procesov počas veľmi dlhých časových období.

Súčasná veda však, najmä v oblasti biológie, astronómie, fyziky, ale aj v iných oboroch, priniesla mnohé objavy a pozorovania, ktoré jednoznačne poukazujú na dielo Stvoriteľa a potvrdzujú biblickú výpoveď o stvorení. O niektorých z nich, formou prístupnou pre širokú verejnosť vo svetle biblického zjavenia, bolo na 2. ročníku konferencie „Stvorenie a súčasná veda, Žilina 2010“ hovorené. Menovanú konferenciu zorganizovali občianske združenia Solas a Temelios v dňoch 27. – 29. 8. 2010 v Žiline.

Pozvaným a hlavným rečníkom konferencie bol fyzik **Prof. John Hartnett, Ph.D.** z Austrálie. Na konferencii ďalej vystúpili domáci pracovníci z oblasti geofyziky, informatiky a fyziky.

Profesor *John G. Hartnett* získal Ph.D. na katedre fyziky, University of Western Australia (UWA). Pracuje vo výskumnej skupine pre frekvenčné normy a metrologiu, kde zastáva funkciu profesora a vedúceho vedeckého pracovníka. Medzi jeho výskumné aktivity patrí vývoj mikrovlnných oscilátorov, radar s ultra-nízkym šumom, testovanie fundamentálnych fyzikálnych teórií ako špeciálna či všeobecná teória relativity, merania zmien základných konštánt a kozmologické dôsledky týchto zmien. Prof. Hartnett sa s veľkým záujmom venuje kozmológii a vývoju nových fyzikálnych princípov („novej fyzike“), ktoré nepotrebujú predpokladať existenciu temnej hmoty vo vesmíre.

Profesor Hartnett na konferencii predniesol nasledovné prednášky:

Viera vo Veľký tresk a Biblia? V prednáške odznel stručný rozbor problémov modelu Veľkého tresku a prečo by mal kresťan tento model odmietat'.

Svetlo hviezd, čas a nová fyzika. Nová fyzika rieši aj problém: Ako môžeme vidieť svetlo

zo vzdialených hviezd vo vesmíre, ktorý je len 6 000 rokov starý?

Rozanalyzovanie a opustenie Veľkého tresku. Teória Veľkého tresku sa propaguje ako taká, ktorá opisuje pravdivú históriu nášho vesmíru. Súčasná dôkazy však poukazujú na to, že Veľký tresk aj naďalej čelí niektorým veľmi vážnym problémom a je neprijateľný.

Hubbleova bublina – Veľký tresk v ťažkostiach. Hubblov teleskop odhaľuje skryté dôkazy o nedávnom stvorení! Teraz vidíme stvorené nebeské telesá tak, ako boli stvorené vo štvrtom dni stvoriteľského týždňa pred asi šesťtisíc rokmi.

Ďalej na konferencii odzneli prednášky: *Svedectvo fotonických štruktúr a štruktúrnych farieb (doc. Drahoslav Vajda); Biblický pohľad na geológiu a fosílie (Dr. Peter Vajda) a Boží veľký plán: Od Genesis až po Zjavenie (Ing. Ján Šichula).*

V zhode s prejednávanou témou sa uskutočnila **panelová diskusia**.

Prednášky z konferencie vo forme článkov budú uverejnené v 3. mimoriadnom čísle časopisu *Solas*, ktoré má byť distribuované v roku 2011 a budú umiestnené na web stránke občianskeho združenia Solas – www.solas.sk.

Videozáznam prednášok organizátori konferencie plánujú vydať na DVD nosičoch. Distribúciu zabezpečuje vydavateľstvo ORDO SALUTIS. Informácie o stave spracovania prednášok a distribúcie DVD nosičov sledujte na web stránkach www.ordo.sk.

Na DVD nosičoch sú už spracované niektoré prednášky/prezentácie z konferencie z roku 2009. Informácie o nich získate na telefónnom čísle: pevná linka (T-Com): +421 (069) 2021718 a mobil: +421 (0944) 175088

V organizovaní takýchto konferencií občianske združenia Solas a Temelios by radi pokračovali aj v budúcnosti a už dnes vás na ne pozývajú. Sledujte časopis *Solas* a web stránku združenia Solas www.solas.sk.

Milí bratia a sestry! Milí priatelia!

Redakcia časopisu *Solas* Vám ďakuje za priazeň, ktorú ste nám a časopisu, prejavovali počas kalendárneho roka 2010. V nadchádzajúcom roku 2011 Vám prajeme veľa radosti zo spasenia, Božej milosti, Jeho priazne a požehnaní do Vašich životov a do každodenného chodenia vo viere.

Ďakujeme ochotným modlitebníkom a darcom za požehnanie, ktorým sa na tejto milosti svojimi modlitbami a finančnými darmi podieľajú. Ďakujeme za Vašu pretrvávajúcu podporu tejto vydavateľskej služby a činnosti.

V prípade záujmu použite bankové spojenie uvedené dole v tiráži čísla, alebo použite priložený poštový peňažný poukaz.

Ďakujeme.

Solas č. 9, zima 2010

Časopis *Solas* vydáva občianske združenie Solas, Smreková 11, 010 07 Žilina 7.

Je evidovaný ministerstvom kultúry SR pod číslom EV 22/08.

Vychádza štyrikrát do roka. Je nepredajný.

Tlač: alfaPRINT s.r.o., alfaprint@alfaprint.sk

Žiadosti o zaradenie do zoznamu odberateľov pošlite na poštovú alebo e-mailovú adresu redakcie.

Dobrovoľné finančné príspevky a dary môžete posielat:

Z územia Slovenska: VÚB Žilina, číslo účtu: 2486916455/0200;

Zo zahraničia: č. ú. v tvare IBAN: SK08 0200 0000 0024 8691 6455,

SWIFT: SUBASKBX; VÚB, Mlynské nivy 1, SK 829 90 Bratislava 25, Slovakia.

Fotografie: Redakcia *Solas*

Zodpovedný redaktor: Drahoslav Vajda

Adresa redakcie: Redakcia *Solas*, Smreková 11, 010 07 Žilina 7

Tel.: 0948 444 155

e-mail: redakcia.solas@solas.sk

www.solas.sk

ISSN 1337-883X

SOLA SCRIPTURA
SOLUS CHRISTUS
SOLA GRATIA
SOLA FIDE
SOLI DEO GLORIA

Solas

Kto uveril našej zvesti? A komu bolo zjavené rameno Hospodinovo? Lebo vyrástol pred ním ako nežný prútik a ako koreň z vyprahlej zeme; nemal podoby ani krásy; videli sme ho, ale nebolo na ňom vidieť toho, pre čo by sme ho boli bývali žiadostiví. Opovrhnutý bol a opustený od ľudí, muž bolestí, a oboznámený s nemocou, a ako ten, pred ktorým skrývajú tvár, opovrhnutý, a preto sme si ho nevážili.

Izaiáš 53:1-3

Jedine Bohu patrí sláva

**Časopis Solas je, alebo sa môže stať, aj Vaším časopisom.
Čítajte a rozširujte ho. Prispievajte svojimi článkami, svojím svedectvom.
Podporujte ho modlitebne, podporujte ho finančne.**

www.solas.sk